

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 26. května 2016 v senátě složeném z předsedy JUDr. Alexandra Sotoláře a přísedících MUDr. Jana Veverky CSc. a Jana Melzera t a k t o :

A. Obžalovaní

1. Roman Š. ,

nar. xxx v Levoči, občan Slovenské republiky, trvale bytem xxx, xxx, toho času ve vazbě ve Vazební věznici Praha - Pankrác,

2. Dušan H. ,

nar. xxx v Levoči, občan Slovenské republiky, trvale bytem xxx, xxx, v České republice přechodně na adrese xxx, xxx, toho času ve vazbě ve Vazební věznici Praha - Pankrác,

jsou vinni, že

I. v průběhu měsíců srpen a září roku 2014 – s cílem zmocnit se zlatých šperků, případně finančních prostředků – postupně přepadli několik starších osob a s použitím násilí se takových jejich šperků a finančních prostředků zmocnili, když konkrétně

obžalovaný Roman Š.

1. dne 16. září 2014 v době od 17.10 hodin do 17.15 hodin v Praze xxx, v ulici Na Petřinách č. xxx, společně s dalším neztotožněným mužem přistoupil k poškozené Evě H., nar. xxx, která vstoupila do vchodových dveří domu na výše uvedené adrese, snažil se proklouznout za ní, strčil nohu mezi dveře, poškozená se mu pokusila zabránit ve vstupu do domu, což se jí nepodařilo, takže se vtlačil do vchodových prostor domu, načež poškozené strhl z krku zlatý náhrdelník v ceně 8.485 Kč, zlatý řetízek v ceně 2.232 Kč se zlatým přívěškem v ceně 1.144 Kč a zlatý řetízek v ceně 10.978 Kč, tedy věci v celkové hodnotě 22.839 Kč, a následně poškozenou povalil na zem, přičemž se udeřila do obličeje a do nosu a začala jí téci krev, nakonec z místa činu s náhrdelníkem a zlatými řetízkami utekl, přičemž následkem jeho násilného jednání došlo u poškozené k akutní stresové poruše a poškozená začala trpět posttraumatickou stresovou poruchou, která doposud zásadně ovlivňuje její běžný život,

obžalovaný Dušan H.

2. dne 5. září 2014 v době od 15.00 hodin do 16.00 hodin v Praze xxx, v xxx, ve vchodu domu č.p. xxx, s dalším neztožněným mužem přistoupil k poškozenému Jindřichu M., nar. xxx, zatlačil ho do chodby domu, řekl

neztotožnému spolupachateli, aby mu vzal všechno, neztotožněný spolupachatel požadoval vydání peněz pod pohrůzkou fyzického násilí, poškozený vyndal z kapsy peněženku bez hodnoty a řekl neztotožněnému spolupachateli, že mu dá 200,- Kč, avšak tento mu peněženku vytrhl a společně s obžalovaným Dušanem H. utekl, čímž byla poškozenému způsobena škoda ve výši 450,- Kč, což byla hotovost, kterou měl uloženou v peněžence.

3. dne 7. září 2014 kolem 14.55 hodin v Praze xxx, v ulici xxx, přistoupil k poškozené Evě K., nar. xxx, zeptal se jí, kde je Kačerovská ulice, po odpovědi poodešel, následně se k poškozené vrátil, chytil ji rukou pod krkem, strhl na zem, neustále ji držel pod krkem a následně jí z krku strhl zlatý řetízek s přívěškem v celkové ceně 5.315,- Kč a z místa činu utekl,

t e d y obžalovaný Roman Š. pod bodem I. 1.

proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví,

obžalovaný Dušan H. pod body I. 2. a 3.

proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci,

- II. v průběhu měsíců červenec a říjen roku 2014 využili v dalších případech momentu překvapení a několika dalším starším osobám strhli z krku zlaté šperky, a tyto pak zpravidla v bazarech zpeněžili, když konkrétně

obžalovaní Roman Š. a Dušan H. společně

1. dne 8. srpna 2014 v době od 17.50 do 17.55 hodin v Praze xxx, v ulici xxx, proti prodejce xxx, obžalovaný Dušan H. oslovil poškozenou Gabrielu S., nar. xxx, a současně obžalovaný Roman Š. k ní přišel

zezadu a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 8.208 Kč se zlatým přívěškem ve tvaru kosočtverce v ceně 5.130 Kč a zlatým přívěškem ve tvaru nepravidelného oválu v ceně 5.130 Kč a z místa činu utekli, přičemž odcizením uvedených cenností jí způsobili celkovou škodu ve výši 18.468 Kč,

2. dne 28. září 2014 v 15.15 hodin v Praze xxx, xxx, na chodníku před domem č.p. xxx, přistoupili k poškozené Ludmile H., nar. xxx, a obžalovaný Roman Š. jí z krku strhl zlatý řetízek s medailonem v ceně 2.976 Kč a z místa činu utekli,
3. dne 29. září 2014 v 16.00 hodin v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, obžalovaný Roman Š. zabránil poškozené Jindře F., nar. xxx, v průchodu a obžalovaný Dušan H. k ní přistoupil s dotazem ohledně možnosti vstupu do domu, před dveřmi domu jí uchopil za triko a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 12.400 Kč s přívěškem v ceně 1.440 Kč, načež z místa činu utekli, čímž poškozené Jindře F. způsobili škodu ve výši 13.840 Kč,

obžalovaný Roman Š.

4. dne 30. srpna 2014 v době kolem 11.30 hodin v Praze xxx, xxx, na zastávce autobusu MHD xxx směr xxx, přistoupil k poškozené Jaroslavě S., nar. xxx, z krku jí strhl náhrdelník v ceně 21.572 Kč a z místa činu utekl,
5. dne 2. října 2014 kolem 19.00 hodin v Praze xxx, přistoupil k poškozené Bronislavě H., nar. xxx, když vstoupila do vchodových dveří domu na výše uvedené adrese, mezerou v uzavíraných dveřích prostrčil ruku a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 9.600 Kč, zlatý řetízek v ceně 1.650 Kč s přívěškem madony v ceně 1.000 Kč, zlatý řetízek v ceně 2.800 Kč

s přívěškem v ceně 1.040 Kč a zlatý řetízek v ceně 2.850 Kč s přívěškem v ceně 1.440 Kč a z místa činu utekl, tedy se k její škodě zmocnil věci v celkové hodnotě 20.380 Kč,

t e d y obžalovaný Roman Š. pod body II. 1, 2, 3, 4 a 5

prisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, čin spáchal na věci, kterou měl jiný na sobě nebo při sobě a způsobil větší škodu,

obžalovaný Dušan H. pod body II. 1, 2 a 3

prisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, čin spáchal na věci, kterou měl jiný na sobě nebo při sobě a způsobil škodu nikoliv nepatrnou,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný Roman Š.

pod bodem I. 1.

zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,
pod body II. 1, 2, 3, 4 a 5

přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d), odst. 3 trestního zákoníku,

obžalovaný Dušan H.

pod body I. 2 a 3

zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku,
pod body II. 1, 2 a 3

přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a d) trestního zákoníku,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný Roman Š.

podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu **odnětí svobody** v trvání **12 (dvanáct) let.**

Podle § 56 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

obžalovaný Dušan H.

podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu **odnětí svobody** v trvání **5 (pět) let.**

Podle § 56 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

B. Obžalovaný

Roman Š. ,

nar. Xxx v Levoči, občan Slovenské republiky, trvale bytem v xxx, xxx, toho času ve vazbě ve Vazební věznici Praha - Pankrác,

se současně podle § 226 písm. c) trestního řádu

z p r o š ť u j e o b ž a l o b y

státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze č.j. 1 KZv 240/2014-325 ze dne 2. července 2015 pro skutek kvalifikovaný jako dílčí útok pokračujícího zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne 21. srpna 2014 v době kolem 13.45 hodin v Praze xxx, v ulici xxx, před domem č.p. xxx, přiběhl zezadu k poškozené Marii K., nar. xxx, chytil ji za pravou ruku a strhl na zem, načež se s ní poškozená začala přetahovat o kabelku, a přitom jí z krku strhl zlatý náhrdelník v ceně 18.000 Kč, poškozená začala volat o pomoc a on utekl směrem k xxx ulici (**bod I. 2** obžaloby státního zástupce),
p r o t o ž e nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek spáchali obžalovaný Roman Š.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou obžalovaní Roman Š. a Dušan H. povinni společně a nerozdílně zaplatit na náhradě škody poškozené Gabriele S., nar. xxx, bydliště utajeno podle § 55 odst. 1 trestního řádu, částku 18.468,- Kč, poškozené Ludmile H., nar. xxx, bytem xxx, xxx, částku 2.976,- Kč a poškozené Jindře F., nar. xxx, bytem Praha xxx, xxx, částku 10.000,- Kč, dále obžalovaný Roman Š. je povinen nahradit škodu způsobenou poškozené Evě H., nar. xxx, bydliště utajeno podle § 55 odst. 1 trestního řádu, v částce 22.839,- Kč, poškozené Jaroslavě S., nar. xxx, bytem xxx, xxx, v částce 15.000,- Kč a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Praha 1, Na Perštíně č. 6, v částce 2.006,- Kč, a to s úrokem z prodlení 8,05 % ode dne 24. června 2015 do zaplacení, a obžalovaný Dušan H. škodu způsobenou poškozené Evě K., nar. xxx, bydliště utajeno podle § 55 odst. 1 trestního řádu, v částce 5.000,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozené Gabriela S., nar. xxx, a Ludmila H., nar. xxx, se zbytkem nároku na náhradu škody uplatněného vůči obžalovaným Romanu Š. a Dušan H. odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

V posuzované trestní věci byli obžalobou podanou státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze postaveni před soud Roman Š. a Dušan H.

Podle podané obžaloby

„I. obžalovaní Roman Š. a Dušan H. společně

1. dne 16. září 2014 v době od 17.10 hodin do 17.15 hodin v Praze xxx, xxx, přistoupili k poškozené Evě H., nar. xxx, která vstoupila do vchodových dveří domu na výše uvedené adrese, obžalovaní se snažili vstoupit za ní, obžalovaný Roman Š. strčil nohu mezi dveře, poškozená se mu snažila zabránit ke vstupu do domu, což se jí nepodařilo, obžalovaní se vtlačili do vchodových prostor domu, obžalovaný Roman Š. poškozené trhl z krku zlatý náhrdelník v ceně 8.485 Kč, zlatý řetízek ceně 2.232 Kč se zlatým přívěškem v ceně 1.144 Kč a zlatý řetízek v ceně 10.978 Kč, tedy věci v celkové hodnotě 22.839 Kč ke škodě poškozené, následně poškozenou povalil na zem, přičemž se poškozená udeřila do obličeje a do nosu a začala jí téci krev, přičemž obžalovaný Dušan H. během tohoto poškozené říkal, ať nedělá zbytečný rozruch a pustí je dovnitř, následně z místa činu s náhrdelníkem a zlatými řetízky utekli, následkem násilného jednání obžalovaných došlo u poškozené k akutní stresové poruše a poškozená začala trpět posttraumatickou stresovou poruchou, která zásadně ovlivňuje její běžný život,

obžalovaný Roman Š. sám

2. dne 21. srpna 2014 v době kolem 13.45 hod. v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, přiběhl zezadu k poškozené Marii K., nar. xxx, chytil ji za pravou ruku a strhl na zem, poškozená se s ním začala přetahovat o kabelku a z krku jí strhl zlatý náhrdelník v ceně 18.000 Kč, poškozená začala volat o pomoc a obžalovaný Roman Š. utekl směrem k xxx ulici , přičemž obžalovaný Roman Š. se výše uvedeného jednání dopustil, přestože byl rozsudkem Okresního soudu v Chomutově č.j. 6 T 328/2006-81 ze dne 5.12.2007, který nabyl právní moci dne 24.4.2008, odsouzen za spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona a sbíhající se trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 24 T 155/2006-231 ze dne 31.1.2007, a dále za trestné činy výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Chomutově č.j. 6 T 123/2005-64 ze dne 6.6.2005, a dále za trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona, dílem dokonané, dílem ve stadiu

pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona, a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona, jimž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově č.j. 7 T 151/2004-2535 ze dne 16.5.2005, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let,

obžalovaný Dušan H. společně s dosud neztotožněným spolupachatelem

3. dne 5. září 2014 v době od 15.00 hod. do 16.00 hod. v Praze xxx, ve vchodu domu č.p. xxx, s dalším spolupachatelem přistoupili k poškozenému Jindřichu M., nar. xxx, zatlačili ho do chodby domu, obžalovaný Dušan H. řekl netotožnému spolupachateli, aby mu vzal všechno, neztotožněný spolupachatel požadoval vydání peněz pod pohrůzkou fyzického násilí, poškozený vyndal z kapsy peněženku bez hodnoty a řekl neztotožněnému spolupachateli, že mu dá 200 Kč, tento však mu peněženku vytrhl a společně s obžalovaným Dušanem H. utekl, čímž byla poškozenému způsobena škoda ve výši 450,- Kč, což byla hotovost, kterou měl uloženou v peněžence.

obžalovaný Dušan H. sám

4. dne 7. září 2014 kolem 14.55 hod. v xxx, xxx, přistoupil k poškozené Evě K., nar. xxx, zeptal se jí, kde je xxx ulice, po odpovědi poodešel, následně se k poškozené vrátil, chytil ji rukou pod krkem, strhl na zem, neustále ji držel pod krkem a následně jí z krku strhl zlatý řetízek s přívěškem v celkové ceně 5.315 Kč a z místa činu utekl,
5. dne 21. září 2014 v době kolem 17.23 hod. v Praze xxx, v podchodu spojujícím ulice Z. a S., přistoupil k poškozené Tatjaně Š., nar. xxx, s dotazem, kde je ulice na xxx, přičemž společně kráčeli podchodem, po chvíli pak udeřil poškozenou pěstí do tváře, když poškozená upustila nákupní tašky a začala padat, tak jí z krku strhl zlatý řetízek v ceně 12.000 Kč s přívěškem ve tvaru obdélníku s vyrytým znamením Raka a z místa činu utekl směrem k xxx ulici, čímž poškozené Tatjaně Š. způsobil škodu ve výši 13.600 Kč,

II. obžalování Roman Š. a Dušan H. společně

1. dne 14. července 2014 v době od 16.00 do 16.10 hod. v Praze xxx, na křižovatce ulic xxx a xxx přistoupili k poškozené Daže K., nar. xxx, obžalovaný Dušan H. hlídal okolí a obžalovaný Roman Š. strhl poškozené zlatý řetěz v ceně 8.936 Kč s kulatým medailonem v ceně 4.196 Kč a z místa činu utekli, čímž poškozené Daže K. způsobili škodu ve výši 13.132 Kč,
2. dne 2. srpna 2014 v době od 14.55 do 15.00 hod. v Praze xxx, na schodišti v ulici xxx, každý z nich přistoupil k boku poškozené Heleny H., nar. xxx, které z ruky strhli zlatý náramek s třemi přívěšky ve tvaru delfína, kuřete a srdce v ceně 4.800 Kč a z krku ji strhli zlatý řetízek z přívěškem ve tvaru vějíře a z místa činu utekli, čímž poškozené Heleně H. způsobili škodu v celkové výši 7.600 Kč,
3. dne 8. srpna 2014 v době od 17.50 do 17.55 hod. v Praze xxx, v ulici xxx, proti prodejně xxx, obžalovaný Dušan H. oslovil poškozenou Gabrielu S., nar. xxx, a současně obžalovaný Roman Š. k ní přišel ze zadu a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 8.208 Kč se zlatým přívěškem ve tvaru kosočtverce v ceně 5.130 Kč a zlatým přívěškem ve tvaru nepravidelného oválu v ceně 5.130 Kč a z místa činu utekli, tedy poškozené Gabriele S. způsobili celkovou škodu ve výši 18.468 Kč,
4. dne 14. srpna 2014 v době od 17.25 do 17.35 hod. v Praze xxx, u křižovatky ulic xxx a xxx, přiběhli ze zadu k poškozené Anně V. nar. xxx, jeden z obžalovaných kolem ní proběhl a druhý poškozené strhl z krku zlatý náhrdelník a z místa činu utekli, čímž poškozené Anně V. způsobili škodu ve výši 7.200 Kč,

5. dne 9. září 2014 v 19.57 hod. v Praze xxx, v xxx, před domem č.p. xxx, přistoupil obžalovaný Dušan H. k poškozené Haně M., nar. xxx, ověřoval u ní název ulice a obžalovaný Roman Š. přistoupil k poškozené zezadu a z krku jí strhl zlatý náhrdelník v ceně 8.000 Kč a z místa činu oba obžalovaní utekli,
6. dne 10. září 2014 v době kolem 16.26 hod. v Praze xxx, v xxx, před domem č.p. xxx, obžalovaný Dušan H. hlídal okolí a obžalovaný Roman Š. přistoupil k poškozené Heleně H., nar. xxx, a z krku jí strhl šňůru korálků v ceně 200 Kč a zlatý přívěšek v ceně 1.875 Kč s přívěskem ve tvaru srdce, tedy věci v celkové hodnotě 3.515 Kč ke škodě poškozené Heleny H.,
7. dne 17. září 2014 v 16.15 hod. v Praze xxx, poblíž křižovatky ulic xxx a xxx, zatímco obžalovaný Roman Š. hlídal okolí, obžalovaný Dušan H. přistoupil k poškozené Aleně Ch., nar. xxx, a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 6.400 Kč a obžalovaní z místa činu utekli,
8. dne 19. září 2014 v době kolem 14.10 hod. v Praze xxx, v ulici xxx, před domem č.p. xxx, přistoupili obžalovaní k poškozené Růženě V., nar. xxx, pod záminkou dotazu na blíže neurčený dům a obžalovaný Roman Š. jí strhl z krku zlatý řetízek v ceně 11.747 Kč s plaketou v ceně 4.111 Kč a z místa činu utekli, čímž poškozené Růženě V. způsobili škodu ve výši 15.858 Kč,
9. dne 26. září 2014 v 19.10 hod. v Praze xxx, v podchodu mezi ulicemi xxx a xxx, přiskočili k poškozené Anně V., nar. xxx, a obžalovaný Dušan H. jí z krku strhl zlatý řetízek v ceně 4.800 Kč s přívěskem ve tvaru srdce v ceně 1.040 Kč a z místa činu utekli, čímž poškozené způsobili škodu ve výši 5.840 Kč,
10. dne 28. září 2014 v 15.15 hod. v Praze xxx, v xxx, na chodníku před domem č.p. xxx, přistoupili k poškozené Ludmile H., nar. xxx, a obžalovaný Dušan H. jí z krku strhl zlatý řetízek s medailonem v ceně 2.976 Kč a z místa činu utekli,
11. dne 29. září 2014 v 16.00 hod. v Praze xxx, v xxx, před domem č.p. xxx, obžalovaný Roman Š. hlídal okolí a obžalovaný Dušan H. přistoupil k poškozené Jindře F., nar. xxx, s dotazem ohledně možnosti vstupu do domu, před dveřmi domu uchopil poškozenou za triko a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 12.400 Kč s přívěskem v ceně 1.440 Kč a z místa činu utekli, čímž poškozené Jindře F. způsobili škodu ve výši 13.840 Kč,
obžalovaný Roman Š. sám
12. dne 30. srpna 2014 v době kolem 11.30 hod. v Praze xxx, v ulici xxx na zastávce autobusu MHD xxx směr xxx, přistoupil k poškozené Jaroslavě S., nar. xxx, z krku jí strhl náhrdelník v ceně 21.572 Kč a z místa činu utekl,
13. dne 30. srpna 2014 v 18.55 hod. v Praze xxx, v xxx, před domem č.p. xxx, strhl poškozené Evě N., nar. xxx, z krku zlatý řetízek s přívěskem v ceně 5.848 Kč a z místa činu utekl,
14. dne 24. září 2014 v 19.20 hod. v Praze xxx, v xxx, před domem č.p. xxx, strhl z krku poškozené Libuši H., nar. xxx, zlatý řetízek v ceně 4.500 Kč, zlatý řetízek v ceně 1.650 Kč a zlatý řetízek v ceně 5.600 Kč a z místa činu utekl, čímž poškozené Libuši H. způsobil škodu ve výši 11.750 Kč,
15. dne 2. října 2014 kolem 19.00 hod. v Praze xxx, v xxx, xxx, přistoupil k poškozené Bronislavě H., nar., xxx, když vstoupila do vchodových dveří domu na uvedené adrese, mezerou v uzavíraných dveřích prostrčil ruku a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 9.600 Kč, zlatý řetízek v ceně 1.650 Kč s přívěskem madony v ceně 1.000 Kč,

zlatý řetízek v ceně 2.800 Kč s přívěškem v ceně 1.040 Kč, zlatý řetízek v ceně 2.850 Kč s přívěškem v ceně 1.440 Kč a z místa činu utekl, tedy se zmocnil věcí v celkové hodnotě 20.380 Kč ke škodě Bronislav H.,

obžalovaný Dušan H. sám

16. dne 27. srpna 2014 v době kolem 18.30 hod. v Praze xxx, xxx, na zahradě u domu č.p. xxx, přistoupil k poškozené Drahomíře K., nar. xxx, s otázkou na jméno ulice a následně ji strhl z krku zlatý řetízek s přívěškem v ceně 2.352 K a z místa činu utekl“.

Takto vymezené skutky kvalifikoval státní zástupce ve vztahu k obžalovaným Romanu Š. a Dušan H. jako zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (to pod bodem I. obžaloby) a jako přečin krádeže podle § 205 odst. 1, písm. d), odst. 3 trestního zákoníku (to pod bodem II. obžaloby).

Městský soud v Praze k projednání této obžaloby a k provedení dokazování nařídil hlavní líčení, v jehož rámci připustil provedení všech důkazů předložených procesními stranami a další důkazy provedl z vlastní iniciativy. Závěry, které na jejich základě učinil, shrnul ve svém rozsudku č.j. 40 T 9/2015-1764 ze dne 16. prosince 2015, jímž obžalovaného Romana Š. uznal vinným skutky pod body I. 1. a 2. obžaloby kvalifikovanými jako dílčí útoky pokračujícího zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a skutky pod body II. 3., 10., 11., 12. a 15. obžaloby kvalifikovanými jako dílčí útoky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, písm. d), odst. 3 trestního zákoníku a obžalovaného Dušana H. skutky pod body I. 3. a 4. obžaloby kvalifikovanými jako dílčí útoky pokračujícího zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a skutky pod body II. 3., 10. a 11. obžaloby kvalifikovanými jako dílčí útoky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, písm. a) a d) trestního zákoníku a naopak zprostil je obžaloby ze všech ostatních stíhaných skutků, neboť se provedeným dokazováním nepodařilo prokázat, že je spáchali.

Toto rozhodnutí z podnětu odvolání podaných oběma obžalovanými a státním zástupcem přezkoumal Vrchní soud v Praze, jenž svým usnesením č.j. 10 To 15/2016-1911 ze dne 29. března 2016 zrušil jeho odsuzující část, včetně k ní se vážícího výroku o náhradě škody a celého výroku o trestu. Ve zbytku – tedy v jeho zprošťující části – zůstalo toto rozhodnutí nedotčeno a nabylo právní moci. Současně Vrchní soud v Praze vrátil věc v rozsahu zrušení Městskému soudu v Praze, aby učinil nové rozhodnutí.

Vrchní soud v Praze shledal, že ve věci byly provedeny všechny právně významné dostupné důkazy. Městskému soudu v Praze však vytknul, že nevěnoval náležitou pozornost všem aspektům posuzovaných případů, některé skutečnosti pominul a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy. To vedlo Vrchní soud v Praze k zrušení odsuzujícího výroku rozsudku Městského soudu v Praze. Tím plně vyhověl odvolání obžalovaných Romana Š. a Dušana H. Současně zčásti vyhověl odvolání státního zástupce, když shledal uložené tresty nepřiměřeně mírnými.

Po proběhlém odvolacím řízení bylo tedy nezbytné se opětovně zabývat skutky, jejichž spácháním byli obžalovaní Roman Š. a Dušan H. uznáni vinnými zrušenou částí původního rozsudku Městského soudu v Praze, tedy skutky pod body I. 1., 2., 3. a 4. a

II. 3., 10., 11., 12. a 15. obžaloby, to znamená přepadeními poškozených Evy H., Marie K., Jindřicha M., Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H.

Městský soud v Praze proto k projednání věci znovu nařídil hlavní líčení, v něm provedl důkaz doplňujícími výsledky obžalovaných a poškozené Marie K., jakož i několika listinnými důkazy k osobním poměrům obžalovaných předloženými obhajobou, a opětovně ve věci rozhodnul tímto rozsudkem.

Nyní tedy postupně k závěrům, které učinil Městský soud v Praze ve svém předchozím rozsudku č.j. 40 T 9/2015-1764 ze dne 16. prosince 2015, ke skutečnostem zdůrazněným Vrchním soudem v Praze v jeho usnesení č.j. 10 To 15/2016-1911 ze dne 29. března 2016 a k tomu co v skutkové a právní rovině vedlo Městský soud v Praze k závěrům promítnutým do výroků nyní vyneseného rozsudku ve věci.

Nejdříve k tomu jaké zásadní skutkové a právní závěry učinil Městský soud v Praze ve vztahu k stíhaným skutkům na základě provedeného dokazování a vyjádřil je již v předchozím rozsudku ze dne 16. prosince 2015.

Předně, dokazováním provedeným v průběhu hlavního líčení zjistil Městský soud v Praze následující **skutkový děj**:

V průběhu léta roku 2014 – v měsících červenec až říjen tohoto roku – došlo na různých místech Prahy k sérii přepadení starších osob, zvláště pak starších žen, s cílem zmocnit se jejich zlatých šperků, případně jejich finančních prostředků. V několika těchto případech se útočníci s použitím násilí nebo pohrůžky použití násilí takových jejich šperků a finančních prostředků zmocnili, v ostatních případech pak využili momentu překvapení a napadeným strhli z krku jejich zlaté šperky, a tyto pak zpravidla v bazarech zpeněžili.

V celkem devíti případech byli v oněch útočnicích ztotožněni obžalovaní Roman Š. a Dušan H.

Obžalovaný Roman Š. dne 16. září 2014 v době od 17.10 hodin do 17.15 hodin v Praze xxx, v ulici xxx, xxx, společně s dalším neztotožněným mužem přistoupil k poškozené Evě H., nar. xxx, která vstoupila do vchodových dveří domu na výše uvedené adrese, snažil se proklouznout za ní, strčil nohu mezi dveře, a i když se mu poškozená pokusila zabránit ve vstupu do domu, vtlačil se do jeho vchodových prostor, načež poškozená strhl z krku zlatý náhrdelník v ceně 8.485 Kč, zlatý řetízek v ceně 2.232 Kč se zlatým přívěškem v ceně 1.144 Kč a zlatý řetízek v ceně 10.978 Kč, tedy věci v celkové hodnotě 22.839 Kč. Poškozenou přitom povalil na zem, přičemž se udeřila do obličeje a do nosu a začala jí téci krev. Nakonec z místa činu s náhrdelníkem a zlatými řetízky utekl. Následkem jeho násilného jednání došlo u poškozené Evě H. k akutní stresové poruše a poškozená začala trpět posttraumatickou stresovou poruchou, která doposud zásadně ovlivňuje její běžný život.

Dne 21. srpna 2014 v době kolem 13.45 hodin obžalovaný Roman Š. v Praze xxx, v ulici xxx, před domem č.p. xxx, přiběhl zezadu k poškozené Marii K., nar. xxx, chytil ji za

pravou ruku a strhl jí na zem, načež se s ním poškozená začala přetahovat o kabelku, a přitom jí z krku strhl zlatý náhrdelník v ceně 18.000 Kč. Když se poškozená vzpamatovala, začala volat o pomoc a obžalovaný Roman Š. utekl směrem k xxx ulici.

Obžalovaný Dušan H. dne 5. září 2014 v době od 15.00 hodin do 16.00 hodin v Praze xxx, v xxx, ve vchodu domu č.p. xxx, s dalším neztotožněným mužem přistoupil k poškozenému Jindřichu M., nar. xxx, zatlačil ho do chodby domu, řekl neztotožněnému muži, aby mu všechno vzal, a ten pod pohrůžkou fyzického násilí požádal poškozeného o vydání peněz. Poškozený vyndal z kapsy peněženku a řekl neztotožněnému muži, že mu dá 200,- Kč, avšak tento mu peněženku vytrhl a společně s obžalovaným Dušanem H. utekl. Tím byla poškozenému způsobena škoda ve výši 450,- Kč, což byla hotovost, kterou měl uloženou v peněžence.

Dne 7. září 2014 kolem 14.55 hodin obžalovaný Dušan H. v Praze xxx, v ulici xxx, přistoupil k poškozené Evě K., nar. xxx, zeptal se jí, kde je xxx ulice, po odpovědi poodešel, ale následně se k poškozené vrátil, chytil ji rukou pod krkem, strhl na zem, neustále ji držel pod krkem a následně jí z krku strhl zlatý řetízek s přívěškem v celkové ceně 5.315,- Kč. Z místa činu pak utekl.

V dalších třech případech – ve dnech 8. srpna 2014, 28. září 2014 a 29. září 2014 – jednali obžalovaní Roman Š. a Dušan H. společně.

Dne 8. srpna 2014 v době od 17.50 do 17.55 hodin v Praze xxx, v ulici xxx, proti prodejně xxx, obžalovaný Dušan H. oslovil poškozenou Gabrielu S., nar. xxx, a současně k ní obžalovaný Roman Š. přišel zezadu a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 8.208 Kč se zlatým přívěškem ve tvaru kosočtverce v ceně 5.130 Kč a zlatým přívěškem ve tvaru nepravidelného oválu v ceně 5.130 Kč. Z místa činu pak utekli. Odcizením uvedených cenností poškozené způsobili celkovou škodu ve výši 18.468 Kč.

Dne 28. září 2014 v 15.15 hodin v Praze xxx, xxx, na chodníku před domem č.p. xxx, přistoupili oba obžalovaní k poškozené Ludmile H., nar. xxx, a obžalovaný Roman Š. jí z krku strhl zlatý řetízek s medailonem v ceně 2.976 Kč. Z místa činu pak spolu utekli.

Dne 29. září 2014 v 16.00 hodin v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, obžalovaný Roman Š. zabránil poškozené Jindře F., nar. xxx, v průchodu a obžalovaný Dušan H. k ní přistoupil s dotazem ohledně možnosti vstupu do domu, před dveřmi domu jí uchopil za triko a z krku jí strhl zlatý řetízek v ceně 12.400 Kč s přívěškem v ceně 1.440 Kč. Vzápětí pak oba obžalovaní z místa činu utekli. Poškozené Jindře F. způsobili škodu ve výši 13.840 Kč.

V dalších dvou případech byl pachatel přepadení poškozených starších žen ztotožněn v obžalovaném Romanu Š.

Dne 30. srpna 2014 v době kolem 11.30 hodin v Praze xxx, xxx, na zastávce autobusu MHD xxx směr xxx, přistoupil obžalovaný Roman Š. k poškozené Jaroslavě S., nar. xxx, z krku jí strhl náhrdelník v ceně 21.572 Kč a z místa činu utekl.

Dne 2. října 2014 kolem 19.00 hodin v Praze xxx, xxx, přistoupil obžalovaný Roman Š. k poškozené Bronislavě H., nar. xxx, když vstoupila do vchodových dveří domu na uvedené adrese, mezerou v uzavíraných dveřích prostrčil ruku a z krku ji strhl zlatý řetízek v ceně 9.600 Kč, zlatý řetízek v ceně 1.650 Kč s přívěškem madony v ceně 1.000 Kč, zlatý řetízek v ceně 2.800 Kč s přívěškem v ceně 1.040 Kč a zlatý řetízek v ceně 2.850 Kč s přívěškem v ceně 1.440 Kč. Z místa činu pak utekl. Ke škodě poškozené Bronislavy H. se tak zmocnil věcí v celkové hodnotě 20.380 Kč.

Obžalovaný Roman Š. se přitom uvedeného jednání dopustil, přestože byl rozsudkem Okresního soudu v Chomutově č.j. 6 T 328/2006-81 ze dne 5.12.2007, který nabyl právní moci dne 24.4.2008, odsouzen za spáchání trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona a s ním se sbíhající trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 24 T 155/2006-231 ze dne 31.1.2007, a dále za trestné činy výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Chomutově č.j. 6 T 123/2005-64 ze dne 6.6.2005, a za trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona, dílem dokonané, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona, a poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Pelhřimově č.j. 7 T 151/2004-2535 ze dne 16.5.2005, k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, který vykonal.

Uvedeným poškozeným – tedy Evě H., Marii K., Jindřichu M., Evě K., Gabriele S., Ludmile H., Jindře F., Jaroslavě S. a Bronislavě H. – byla daným jednáním způsobena celková škoda 123.840,- Kč. Obžalovaný Roman Š. se na jejím způsobení podílel co do částky 118.075,- Kč, zatímco obžalovaný Dušan H. co do částky 41.049,- Kč. Poškozeným Evě H. a Marii K. přepadeným s použitím násilí způsobil obžalovaný Roman Š. škodu ve výši 40.839,- Kč, poškozeným Gabriele S., Ludmile H., Jindře F., Jaroslavě S. a Bronislavě H. pak podílem na odcizení zlatých cenností škodu v celkové výši 77.236,- Kč. Obžalovaný Dušan H. násilím odcizil poškozeným Jindřichu Marčanovi a Evě K. cennosti a finanční prostředky v celkové hodnotě 5.765,- Kč a stržením cenností poškozeným Gabriele S., Ludmile H. a Jindře F. se podílel na jim způsobené škodě ve výši 35.284,- Kč.

Vedle uvedených poškozených byly v inkriminované době přepadeny obdobným způsobem též poškozené Daža K., Helena H., Anna V., Hana M., Helena H., Alena Ch., Růžena V., Anna V., Tatjana Š., Drahomíra K., Eva N. a Libuše H. Škoda jim způsobená stržením cenností, které měly na sobě, dosáhla celkové výše 101.095,- Kč. Pachatele jejich přepadení se však nepodařilo bezpečně ztotožnit.

K přepadení poškozené Daži K., nar. xxx, došlo dne 14. července 2014 v době od 16.00 do 16.10 hodin v Praze 6, na křižovatce ulic xxx a xxx. Tam k ní přistoupili dva muži, jeden z nich hlídal a druhý jí strhl zlatý řetěz v ceně 8.936 Kč s kulatým madeilonem v ceně 4.196 Kč. Z místa činu pak utekli a uvedeným jednáním jí způsobili škodu ve výši 13.132 Kč.

Poškozená Helena H., nar. xxx, byla přepadena dne 2. srpna 2014 v době od 14.55 do 15.00 hodin v Praze xxx, na schodišti v ulici xxx. Na tomto místě k ní přistoupili dva muži a

strhli jí z ruky zlatý náramek s třemi přívěšky ve tvaru delfína, kuřete a srdce v ceně 4.800 Kč a z krku zlatý řetízek z přívěškem ve tvaru vějíře, vše v hodnotě 7.600 Kč. Z místa činu pak utekli.

K poškozené Anně V., nar. xxx, dne 14. srpna 2014 v době od 17.25 do 17.35 hodin v Praze xxx, u křižovatky ulic xxx a xxx, přiběhli ze zadu dva muži, jeden z nich kolem ní proběhl a druhý jí strhl z krku zlatý náhrdelník, čímž jí vznikla škoda ve výši 7.200 Kč. Z místa činu pak utekli.

K přepadení poškozené Hany M., nar. xxx, došlo dne 9. září 2014 v 19.57 hodin v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, dvěma muži. Jeden z nich u ní ověřoval název ulice, zatímco druhý k ní přistoupil ze zadu a z krku jí strhl zlatý náhrdelník v ceně 8.000 Kč. Pak z místa činu oba utekli.

Poškozená Helena H., nar. xxx, byla přepadena dne 10. září 2014 v době kolem 16.26 hodin v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, rovněž dvěma muži. Jeden z nich hlídal okolí a druhý k ní přistoupil a z krku jí strhl šňůru korálek v ceně 200 Kč a zlatý přívěšek v ceně 1.875 Kč s přívěškem ve tvaru srdce, tedy věci v celkové hodnotě 3.515 Kč.

Dne 17. září 2014 v 16.15 hodin byla v Praze xxx, poblíž křižovatky ulic xxx a xxx, přepadena poškozená Alena Ch., nar. xxx. Jeden z mužů, kteří k ní tehdy přistoupili, jí zabránil v pokračování v chůzi a druhý jí z krku strhl zlatý řetízek v ceně 6.400 Kč. Poté oba z místa činu utekli.

Obdobně byla dne 19. září 2014 v době kolem 14.10 hodin v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, přepadena poškozená Růžena V., nar. xxx. Tehdy k ní přistoupili dva muži pod záminkou dotazu na blíže neurčený dům a jeden z nich jí v mžiku strhl z krku zlatý řetízek v ceně 11.747 Kč s plaketou v ceně 4.111 Kč, takže jí vznikla škoda ve výši 15.858 Kč. Z místa činu pak oba utekli.

Dne 26. září 2014 v 19.10 hodin v Praze xxx, v podchodu mezi ulicemi xxx a xxx, přiskočili dva muži k poškozené Anně V., nar. xxx, a jeden z nich jí znenadání z krku strhl zlatý řetízek v ceně 4.800 Kč s přívěškem ve tvaru srdce v ceně 1.040 Kč, tedy vše v hodnotě 5.840 Kč. Z místa činu pak utekli.

K přepadení poškozené Tatjany Š., nar. xxx, došlo dne 21. září 2014 v době kolem 17.23 hodin v Praze xxx, v podchodu spojujícím ulice xxx a xxx. Tam k ní tehdy přistoupil muž, kterého neznala, s dotazem, kde je ulice na xxx, přičemž pak společně kráčeli podchodem, ale po chvíli jí onen muž udeřil pěstí do tváře a když upustila nákupní tašky a začala padat, strhnul jí z krku zlatý řetízek v ceně 12.000 Kč s přívěškem ve tvaru obdélníku s vyrytým znamením Raka a z místa činu utekl směrem k xxx ulici. Tím jí způsobil celkovou škodu ve výši 13.600,- Kč.

Poškozená Drahomíra K., nar. xxx, byla přepadena dne 27. srpna 2014 v době kolem 18.30 hod. v Praze xxx, xxx, na zahradě u domu č.p. xxx. Tam k ní přistoupil jí neznámý

muž s otázkou na jméno ulice a následně ji strhl z krku zlatý řetízek s přívěškem v ceně 2.352 Kč a z místa činu utekl.

Dne 30. srpna 2014 v 18.55 hodin v Praze xxx, xxx, před domem č.p. xxx, strhl obdobně poškozené Evě N., nar. xxx, jí neznámý muž z krku zlatý řetízek s přívěškem v ceně 5.848 Kč. Také on vzápětí z místa činu utekl.

Konečně, k přepadení poškozené Libuše H., nar. xxx, došlo dne 24. září 2014 v 19.20 hodin v xxx, xxx, před domem č.p. 2240. Tam jí muž, kterého viděla poprvé, strhl z krku zlatý řetízek v ceně 4.500 Kč, zlatý řetízek v ceně 1.650 Kč a zlatý řetízek v ceně 5.600 Kč a z místa činu utekl. Celková výše jí způsobené škody dosáhla částky 11.750 Kč.

Celkově vzato utrpěli poškození figurující v této trestní věci škodu ve výši nejméně 224.935,- Kč.

Tento skutkový děj vzal Městský soud v Praze ve svém prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci za prokázaný na základě zhodnocení **důkazů** provedených v hlavním líčení.

Na rozhodné skutkové okolnosti bylo možné usuzovat především ze svědectví slyšených svědků, z provedených rekognicí s nimi, z údajů o telekomunikačním provozu na telefonech užívaných obžalovanými, z ohledání míst činu, z opatřených listinných důkazů, z provedeného srovnání pachových stop a z výsledků provedeného znaleckého zkoumání.

Obžalovaní Roman Š. a Dušan H. vyloučili jakýkoliv svůj podíl na přepadeních poškozených figurujících v této trestní věci. Obžalovaný Roman Š. se postavil do role nákupčího zlatých předmětů a do role obchodníka s nimi, obžalovaný Dušan H. pak připustil, že ho několikrát doprovodil do výkopen zlata.

Obžalovaný Roman Š. odmítl nést trestní odpovědnost za loupežná přepadení a krádeže, pro které byl postaven před soud. V tomto kontextu připustil, že v minulosti se sice již dopustil krádeží a loupeží, ale současně položil důraz na to, že by nikdy nenapadl ženy díky svému stáří tak bezbranné jako ženy figurující v této trestní věci. Přihlásil se přitom jen k tomu, že kupoval zlaté předměty, zvláště pak řetízky a přívěsky, od osob, které neměly v pořádku osobní doklady, převážně od drogově závislých a od dvou svých známých, Rudolfa G. a Rudolfa Ž., a tyto se ziskem prodával ve výkupnách zlata, především pak v těch ve xxx ulici a na xxx v Praze. V této souvislosti uvedl, že asi čtyřikrát mu donesl zlaté řetízky, aby je prodal, též obžalovaný Dušan H. Pro něj také – jak doplnil – v průběhu roku 2014 pracoval: spolu prováděli výkopové práce pro vedení kabelové televize organizované pod hlavičkou společnosti xxx. S poukazem na to namítnul, že vůbec nemohl poškozené v posuzovaných případech přepadnout, neboť byl v inkriminovaných časech pracovně zaneprázdněn úplně jinde.

Obžalovaný Dušan H. potvrdil, že v inkriminované době pracovali s obžalovaným Dušanem H. po celé Praze na rozvozech kabelové televize společnosti xxx. Upřesnil přitom, že dané práce neprováděli v pracovním poměru, ale brigádně, že ho vyplácel jeho otec K. H. a že on část peněz předával obžalovanému Romanu Š., že přítomnost na pracovištích nikam

nezapísal a že po skočení práce jezdil za svou družkou Irenou G. Přihlásil se přitom k tomu, že občas také doprovázel obžalovaného Romana Š. do výkupu zlata, ale zdůraznil, že se nijak nezapojoval do samotného zpeněžování zlatých předmětů jmenovaným. Stejně tak vyloučil, že by mu sám kdy předal k prodeji nějaké zlaté řetízky s přívěsky a že by měl cokoliv společného s jejich odcizováním poškozovým figurujícím v posuzovaných případech.

Svědék K. H. – otec obžalovaného Dušana H. – se účastnil prací na rozvodech kabelové televize společnosti xxx a potvrdil, že do nich zapojil i svého syna, obžalovaného Dušana H., nikoliv však obžalovaného Romana Š. Ten měl na pracoviště přijít snad jen jednou. Upřesnil přitom, že patřili do týmu Stanislava P., který je také vyplácel a kontroloval jejich práci, avšak neevidoval jejich přítomnost na pracovištích.

V návaznosti na to společnost xxx sdělila, že lidé Stanislava P. pro ní prováděli výkopové a zemní práce na sedmi pražských lokalitách: ve dnech 17. července 2014 až 25. srpna 2014 v Praze xxx, na xxx a xxx, ve dnech 4. a 5. září 2014 v Praze xxx, ve dnech 24. a 25. září 2014 v Praze xxx na xxx, dne 26. září 2014 v Praze xxx, dne 29. září 2014 v Praze xxx, na xxx ulici, dne 30. září 2014 v Praze xxx a dne 1. října 2014 v Praze xxx, na xxx ulici. V inkriminované době nebyla vedena evidence pracovníků přítomných v jednotlivých dnech na uvedených pracovištích.

Svědčce Irena G. – družka obžalovaného Romana Š. – zdůraznila, že neví nic o jeho případné trestné činnosti. Ke šperkům zajištěným při domovní prohlídce v jejich bydlišti uvedla, že jsou v jejím vlastnictví, částečně si je koupila, částečně jí je dal obžalovaný Roman Š.

Klíčovou skupinu svědků tvořili **poškození**, tedy Eva H., Marie K., Jindřich M., Eva K., Taťjana Š., Daža K., Helena H., Gabriela S., Anna V., Hana M., Helena H., Alena Ch., Růžena V., Anna V., Ludmila H., Jindra F., Jaroslava S., Eva N., Libuše H., Bronislava H. a Drahomíra K. Ti ve svých výpovědích vesměs vylíčili okolnosti, za nichž jim byly v posuzovaných případech odcizeny jejich cennosti, některým za použití násilí nebo pohrůžky násilím, jiným bez toho. V návaznosti na to jednotliví poškození popsali ony cennosti – zlaté řetízky, přívěsky k nim a zlaté náhrdelníky – o které při svých přepadeních přišli. Ti z nich, kteří je měli vyfotografované, přitom poskytli tyto jejich fotografie. Ty byly následně využity při jejich znaleckém ocenění. Se třemi poškozenými – s Drahomírou K., Evou N. a Ludmilou H. – byly v rámci jejich výpovědí provedeny rekognice podle fotografií směřující k ztotožnění jim odcizených zlatých šperků na fotografiích pořízených při jejich odkupu ve výkupnách zlata a všechny tři je na fotografiích poznali. Stejně tak poškození popsali útočníky figurující v posuzovaných případech a v návaznosti na to proběhly s většinou z nich rekognice. Od provedení rekognic bylo státním zástupcem upuštěno u poškozených Heleny H., Anny V. a Anny V., a to z toho důvodu, že si buď vůbec nestihly útočníky prohlédnout nebo je viděly jen na okamžik a vyjádřily se, že by je nebyly schopné poznat. Jednotlivým poškozeným pak byl poskytnut prostor pro vyjádření k osobám pachatelů jejich přepadení též během jejich výpovědí v hlavním líčení.

Svědčce **Eva H.** k věci vypověděla, že se dne 16. září 2014 kolem 17.00 hodin vracela z nákupu v prodejně xxx v Praze xxx do svého bydliště, měla příruční tašku

s nákupem, kabelku přes rameno a opírala se o hůlku. Když vešla do domu a chtěla zamknout vchodové dveře, nějaký Rom strčil nohu mezi dveře, takže se jí to nepodařilo. Snažila se mu tedy zabránit ve vstupu do domu, ale ani to se jí nepodařilo. Muž jí smýkl za rameno na zem a z krku jí strhl tři zlaté řetízky s přívěsky. Následně našla další stržený řetízek ve výstřihu. Napadení byl přítomen i další muž, kterého neviděla, pouze ho slyšela, jak křičel, aby nedělala zbytečný rozruch a pustila je dovnitř. Muž, který ji napadl, vystupoval rovněž velmi agresivně a vyzýval jí, aby nekladla odpor, že jí to není nic platné. Při napadení utrpěla povrchní zranění hlavy a zlomeninu nosních kůstek. Krátce po napadení jí pomohla sousedka, ale útočníci mezi tím již utekli. Po napadení se u ní projevíly obavy z chození ven z bytu a zásadně omezila svůj společenský život a návštěvy kulturních akcí a divadelních představení. Tento stav u ní přetrvává doposud. Při rekognici svědkyně identifikovala jako pachatele svého napadení obžalovaného Romana Š. Obžalovaného Dušana H. při rekognici nepoznala.

Při ošetření poškozené Evy H. byla pořízena fotodokumentace jejích zranění, a ta tvoří přílohu příslušných lékařských zpráv. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie o duševním stavu Evy H. vyplynulo, že tato trpí posttraumatickou stresovou poruchou, která se u ní rozvinula po akutní stresové poruše, která následovala bezprostředně po přepadení a úrazu, který utrpěla dne 16. září 2014. Zjištěná porucha představuje vážné poškození zdraví, je v přímé příčinné souvislosti s daným přepadením a již od něj zásadně ovlivňuje běžný život poškozené, neboť se projevuje omezením kvality jejího života a nutností změnit obvyklé aktivity, zájmy a jejich realizaci. Její léčení dosud trvá.

Pachovou identifikací bylo zjištěno, že na místě činu – na venkovní klice u vchodových dveří domu v Praze xxx v ulici xxx – se nacházela pachová stopa obžalovaného Romana Š. Tato skutečnost je zadokumentována v příslušném odborném vyjádření z oboru pachové identifikace.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistika odvětví genetika naopak nebylo zjištěno relevantních skutečností.

Podle výpisů telekomunikačního provozu na mobilních telefonech obžalovaných Romana Š. a Dušana H. se jejich mobilní telefony dne 16. září 2014 v 19.15 hodin pohybovaly v blízkosti buňky v Praze xxx na xxx, poblíž výkupny zlata ve xxx. Tam byla dohledána kupní smlouva č. 9442, na jejímž základě prodal obžalovaný Roman Šimonič 2,79 g a 9,7 g zlomků zlata za 5 106,- Kč.

Téhož dne – tedy dne 16. září 2014 – ale před přepadením poškozené Evy H. – ve 13.35 hodin – byli obžalovaní Dušan H. a Roman Š. zajištěni příslušníky Policie ČR a následně lustrováni na Cizinecké policii v Praze a ve 14.50 hodin propuštěni. Tato skutečnost je doložena příslušným policejním záznamem. K okolnostem, za nichž k tomu došlo a k tomu, jak byli tehdy oblečeni, byl slyšen jeden z policistů, kteří je zajistili a převázeli, Marek Vaculík, ale nevybavil si nic bližšího k tomuto policejnímu zásahu. S ohledem na to státní zástupce upustil od slyšení dalších dvou tehdy zasahujících policistů, Jiřího Zoula a Jiřího Slavíka.

Zadokumentováno je také provedení šetření ke kamerovým záznamům v místě činu a v jeho bezprostředním okolí, stejně jako ve výkupu zlata v Praze xxx, xxx. Takové záznamy byly také zajištěny, byť ty z uvedené výkupny zlata nikoliv ze dne činu, ale ze dne 2. října 2014 v 19.51 hodin. Na těchto záznamech jsou zachyceni dva muži, kteří v uvedené výkupně zlata prodávali úlomky zlata, přičemž jeden z nich se identifikoval jako Roman Š. a v druhém se poznal obžalovaný Dušan H. Obžalovaný Roman Š. měl na sobě shodné oblečení, jako pachatel loupeže na poškozené Evě H. K okolnostem zajištění těchto kamerových záznamů byl slyšen policista Michal Lešner. Od jejich znaleckého zkoumání znalcem z oboru antropologie bylo upuštěno s ohledem na jejich velice špatnou kvalitu.

Svědčce **Marie K.** k věci vypověděla, že dne 21. srpna 2014 kolem 13.45 hodin v Praze xxx na sídlišti xxx, uslyšela za sebou dusot. Dříve než si stačila uvědomit jakékoliv nebezpečí, někdo ji chytil za pravou ruku, strhl ji na zem a zatímco se snažila zabránit mu ve vytržení kabelky zmocnil se jejího náhrdelníku. To zjistila až následně, protože v první chvíli si to neuvědomila. Když začala křičet a volat o pomoc, útočník – zjevně romského původu – se zvedl, chvíli se na ní díval a pak bez slova utekl. Při rekognici identifikovala – přibližně na 80 % – jako útočníka obžalovaného Romana Š. V hlavním líčení ho pak označila za útočníka s naprostou jistotou.

Z výpisu telekomunikačního provozu pak vyplynulo, že dne 21. srpna 2014 v 14.25 hodin byla zaznamenána komunikace s využitím mobilního telefonu užívaného obžalovaným Romanem Š. v lokalitě GSM buňky na adrese Praha xxx, xxx. Jednalo se o první zaznamenanou telefonickou komunikaci daného dne s využitím uvedeného mobilního telefonu.

Biologická stopa zajištěná na místě přepadení Marie K. byla podrobena odbornému zkoumání z oboru kriminalistiky odvětví genetiky, avšak jeho výsledkem nebylo žádné zjištění významné pro posouzení daného případu. Tato skutečnost vyplývá z pořízeného odborného vyjádření.

Svědce **Jindřich M.** šel dne 5. září 2014 kolem 14:00 hodin nakoupit do supermarketu xxx v xxx. Poté navštívil xxx restauraci u xxx, xxx a dal si v ní jedno pivo. Krátce na to si ke stejnému stolu, ale na jeho opačný konec, přisedli dva muži, patrně Romové. Po určité době – někdy mezi 15.00 a 16.00 hodin – z této restaurace odešel a vydal se na cestu domů, zatímco oni zůstali na místě. Když však odemykal vchodové dveře u panelového domu čp. xxx, v němž bydlel, vyskočili z krovů dva muži, vytlačili ho do chodby domu a starší muž řekl mladšímu, aby mu všechno vzal. Mladší muž ho na to vyzval k vydání peněz a doplnil to pohrůžkou, že jestli mu je nedá, tak ho zmlátí. Vyndal proto z kapsy kalhot svou peněženku s cca 650,- Kč a řekl onomu mladšímu muži, že mu dá 200,- Kč. Když však peněženku vytáhl, muž mu jí vytrhl a oba pak utekli. Částka 200,- Kč mu zůstala v ruce. Při rekognici svědek identifikoval obžalovaného Dušana H. jako onoho staršího ze dvou útočníků, kteří ho napadli.

Svědčce Adéla Ř. – servírka v xxx – si dne 5. září 2014 všimla, že k nim v odpoledních hodinách přišel stálý zákazník, starý devadesátiletý pán. Dal si pivo a po určité době si k němu přisedli dva muži, mluvící s cizím přízvukem, patrně Ukrajinci, Romové nebo

Slováci, zanedbaného zevnějšku. Přibližně po hodině jako první z restaurace odešel onen starý pán. Krátce potom přišli ti dva muži na bar, zaplatili útratu a následovali ho. Toto jejich chování se jí zdálo neobvyklé, protože většinou lidé počkají a zaplatí u stolu kde sedí. Tito muži nápadně s placením spěchali. Svědkyně si přesto nezapamatovala nic charakteristického z jejich podoby a s poukazem na to uvedla, že by je znovu nepoznala. Ve shodě s ní vypověděla svědkyně Petra H., další servírka v xxx.

Podle opatřených údajů o telekomunikačním provozu prostřednictvím mobilních telefonů obžalovaných nebyly tyto v době činu aktivní. Surčitým časovým odstupem v 19.33 hodin dne 5. září 2014 pak byly lokalizovány v širším okolí místa činu: mobilní telefon obžalovaného Dušana H. v Praze xxx, xxx, na trase autobusu MHD z místa činu na stanici metra Kačerov, mobilní telefon obžalovaného Romana Š. v Praze xxx, xxx, u stanice metra xxx.

Svědčce **Eva K.** se dne xxx před 15.00 hodin vracela z xxx domů, když si v ulici xxx, xxx všimla Roma, který se skryl před projíždějícím policejním vozidlem a zuřivě telefonoval. Jen co ono policejní vozidlo poodjelo, přistoupil k ní, zeptal se jí, kde je xxx ulice, po odpovědi poodešel, ale vzápětí se k ní vrátil, chytil ji rukou pod krkem, strhl na zem, kde se udeřila do hlavy, a tam jí z krku strhl zlatý řetízek s přívěškem. Ona mu nadávala „Ty hajzle jeden!“, ale než se zvedla ze země, byl pryč. Ze zoufalství zavolala „Policie!“ a vše oznámila policistům u opodál stojícího vozidla, avšak útočnicka se jim již na místě nepodařilo vypátrat. Při rekonci svědkyně identifikovala jako onoho útočnicka obžalovaného Dušana H. Útočnicka v něm poznala podle rysů a výrazu obličeje. Uvedla však, že si je jista jen z 20%.

Z opatřených údajů o telekomunikačním provozu vyplývá, že jeho mobilní telefon byl zachycen 17 minut před činem přibližně 1,3 km od místa činu a poté na místě činu.

Odborné zkoumání biologického materiálu zajištěného na místě činu nevedlo k žádnému výsledku. To vyplývá z porizeného odborného vyjádření z oboru genetika.

Svědčce **Tatjana Š.** byla podle své výpovědi dne 21. září 2014 v době kolem 17.25 hodin v Praze xxx, v podchodu spojujícím ulice xxx a xxx oslovena mužem, který se jí zeptal na ulici xxx. Pak společně kráčeli podchodem, ale po chvíli jí onen muž znenadání oslovil „paní“, udeřil jí pěstí do tváře a když upustila nákupní tašky a začala padat, strhnul jí z krku zlatý řetízek s přívěškem ve tvaru obdélníku s vyrytým znamením Raka a z místa činu utekl směrem k xxx ulici. Při rekonci svědkyně nikoho nepoznala. V hlavním líčení při své výpovědi také nepoznala žádného z obžalovaných. Uvedla pouze, že by tím, kdo jí přepadl, mohl být spíše obžalovaný Roman Š., protože je štíhlý jako útočník a má stejně ostříhané vlasy.

Podle výpisu telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. lokalizován bezprostředně před činem – v 17.16 hodin – v širším okolí místa činu – v xxx, xxx, cca 1000 m od místa činu – a s jeho využitím probíhala komunikace s obžalovaným Romanem Š., jenž byl v té době v xxx, xxx.

Zajištěny byly též kamerové záznamy z okolí místa činu, avšak jejich zkoumání znalcem z oboru antropologie nebylo provedeno kvůli jejich velice špatné kvalitě.

Svědčyně **D. K.** podle své výpovědi šla v rozhodné době – dne 14. července 2014 v době od 16.00 do 16.10 hodin – domů z nákupu. Šla od tramvaje xxx, xxx a když došla na úroveň křižovatky ulic xxx a xxx, najednou ji někdo chytil za rameno. Pootočila se a uviděla dva muže, kteří k ní přistoupili, jeden z nich stál u ní a druhý jí strhl zlatý řetízek s kulatým medailonem. Jelikož nosí francouzskou hůl, trvalo jí poměrně dlouho než se celá otočila, a to už nikoho neviděla. Ve chvíli útoku se sice dívala pachateli, který jí strh řetízek s medailonem, do očí, ale při následných rekognicích nikoho neidentifikovala.

Podle telekomunikačních údajů byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. zachycen přenosovou buňkou přibližně v době činu – v 16.12 hodin – v okolí místa činu – v xxx, cca 1.400 m od místa činu. Jinak na něm nebyl toho dne zaznamenán žádný telekomunikační provoz. Mobilní telefon obžalovaného Romana Š. byl toho dne lokalizován jen v 12.55 hodin v Praze xxx, xxx.

Podle kupní smlouvy č. 7020 na zlomkové zlato ze dne 14. července 2014 přiřaditelné k tomuto případu prodal obžalovaný Roman Š. ve výkupu zlata v Praze, xxx, celkem 15,47 g zlomků zlata za 7.977,- Kč.

Svědčyně **Helena H.** k věci vypověděla, že v sobotu dne 2. srpna 2014 mezi 14:55 a 15:00 hodin na schodišti v ulici xxx, xxx k ní přistoupili z boku dva muži. Muž vpravo ji strhnul z pravé ruky náramek se třemi přívěšky a muž vlevo jí strhl z krku řetízek. Z místa pak utekli dříve než se stačila vzpamatovat. Rekognice nebyla se svědkyní prováděna, protože pachatelům neviděla – jak uvedla – do obličeje, neboť jí přepadli nečekaně a tak rychle, že si je nestihla prohlédnout.

Podle opatřených výpisů z telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. krátce před činem – v 14:37 hodin – lokalizován v širším okolí tohoto místa – na adrese xxx, xxx, přibližně 2 km od místa činu – a po činu v okolí xxx v Praze xxx, mobilní telefon obžalovaného Romana Š. byl zachycen bezprostředně před činem – v 14:45 hodin – poblíž místa činu – v ulici xxx v Praze xxx – a po činu se rovněž pohyboval v okolí xxx, xxx.

Podle kupní smlouvy č. 7815 dne 2. srpna 2014 prodal obžalovaný Roman Š. 16,09 g zlomků zlata ve výkupu zlata v Praze, xxx, za 7.723,- Kč.

Svědčyně **Gabriela S.** byla dne 8. srpna 2014 – jak vypověděla – krátce před 18:00 hodin v obchodním domě xxx v Praze xxx. Při odchodu z tohoto obchodního domu si všimla dva muže, kteří seděli na lavičce a připadali jí jako bezdomovci. Když přešla ulici a ocitla se v parčíku, jeden z mužů ji oslovil se slovy „Paní nevíte...?“, druhý k ní současně přistoupil zezadu a strhl jí zlatý řetízek s přívěskem. Další přetržený řetízek jí zůstal viset kolem krku. Byla v hrozném šoku a nezmohla se na žádný odpor. Oba útočníci hned po jejím napadení utekli xxx ulicí. Při rekognici svědkyně s ne úplnou jistotou „odhadem“ identifikovala obžalovaného Romana Š. jako muže, který jí strhl řetízek, a obžalovaného Dušana H. jako muže, který ji oslovil. V hlavním líčení pak v obou obžalovaných zcela jednoznačně poznala pachatele svého přepadení.

Podle výpisu z telekomunikačního provozu se mobilní telefon obžalovaného Dušana H. v době před činem, v době činu a v době po činu pohyboval na trase mezi Prahou 4, Prahou xxx a Prahou xxx, v době činu byl v místě činu xxx a vpozdvečer po činu pak byl spolu s mobilním telefonem obžalovaného Romana Š., jenž byl před tím neaktivní, zachycen nejdříve na Praze xxx a potom na Praze xxx nedaleko výkupny zlata.

Z kupní smlouvy č. 8088 bylo zjištěno, že obžalovaný Roman Š. dne 8. srpna 2014 prodal ve výkupu zlata v Praze, xxx, celkem 15,08 g zlomků zlata za 8.214,- Kč.

Svědčce **Anna V.** k věci vypověděla, že dne 14. srpna 2014 v době kolem 17.30 hodin v Praze 6, u křižovatky ulic xxx a xxx vystoupila z tramvaje č. 1 a šla ulicí xxx, když k ní znenadání přiběhli zezadu dva muži, jeden z nich kolem ní proběhl a druhý jí strhl z krku zlatý náhrdelník. Z místa činu pak utekli. Ve chvíli napadení si ani pořádně neuvědomila co se stalo: ucítila totiž jen prudké hrábnutí ze strany na krk. Až následně zjistila, že jí byl odcizen uvedený náramek. Od provedení rekognice se svědkyní bylo upuštěno, protože s ohledem na rychlý průběh krádeže a její nečekanost jí neutkvělo v paměti nic podle čeho by mohla poznat zloděje.

Z opatřených údajů o telekomunikačním provozu vyplynulo, že se mobilní telefony obou obžalovaných během dne pohybovaly na stejných lokalitách, krátce před činem pak byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. lokalizován v okolí xxx, xxx přibližně 29 minut jízdy od místa činu a hodinu po činu byl zachycen na xxx v Praze xxx nedaleko výkupny zlata.

Z kupní smlouvy č. 8316 bylo zjištěno, že obžalovaný Roman Š. dne 14. srpna 2014 prodal ve výkupu zlata v Praze, ve xxx, celkem 8,77 g zlomků zlata za 4.300,- Kč.

Svědčce **Hana M.** podle své výpovědi vystoupila dne 9. září 2014 před 20.00 hodin z autobusu číslo xxx na zastávce sídliště xxx. Když přišla ke svému domu v Praze xxx, xxx, přistoupili k ní dva muži. Jeden z nich přišel odněkud zprava a stoupl si na cestu před ní, druhý z nich vystoupil zprava zpoza křoví a zezadu jí strhl z krku řetízek. Ona volala o pomoc, ale nikdo nebyl poblíž, takže bezmocně sledovala jak oba útočníci utekli směrem k autobusové zastávce. Při provedených rekognicích svědkyně nikoho nepoznala.

Podle výpisů z telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Romana Š. zachycen přibližně 20 minut před činem – v 19:28 hodin – poblíž místa činu – v xxx, xxx – zatímco mobilní telefon obžalovaného Dušana H. byl lokalizován to odpoledne – v 14:12 hodin – v xxx.

Téhož dne – 9. září 2014 – prodal obžalovaný Roman Šimonič na základě výkupní smlouvy číslo 9259 ve výkupně zlata v Praze 1, v xxx, celkem 16,40g zlata za 7.954,- Kč.

Svědčce **Helena H.** byla přepadena – jak vypověděla – dne 10. září 2014 v době kolem 16.26 hodin v xxx, xxx, před domem č.p. xxx, rovněž dvěma muži. Tehdy vyšla do ulice xxx ze stanice metra xxx. Před jejím domem k ní přistoupili dva muži, jeden z nich

přišel odněkud zezadu a zůstal stát na chodníku, druhý z nich vystoupil od blízkého keře, zapínal si poklopec, zeptal se „Paní, vy nás určitě pustíte do domu?“ a doplnil „Jdeme za Emilem“, načež jí dříve než stihla cokoliv udělat strhl z krku korále a zlatý řetízek s přívěškem. Vzápětí potom se dali oba na útěk. Při provedených rekognicích svědkyně neoznačila za pachatele žádného z obžalovaných.

Podle výpisů z telekomunikačního provozu nebyly mobilní telefony obžalovaných zachyceny v době činu na místě činu ani poblíž něj. V průběhu dne se pohybovaly převážně v oblasti xxx a xxx, nicméně mobilní telefon obžalovaného Romana Š. byl v následující době lokalizován v místě provozovny výkupny zlata, kde byla následně zajištěna kupní smlouva č. 9259 na prodej zlomkového zlata. Podle ní prodal obžalovaný Roman Š. dne 10. září 2014 ve výkupně zlata v xxx, xxx, celkem 16,40g zlomkového zlata za 7.954,- Kč.

Svědkyně **Alena Ch.** podle své výpovědi šla dne 17. září 2014 kolem 16.15 hodin xxx, xxx. Poblíž křižovatky ulic xxx a xxx proti ní vyšli dva Romové, jeden z nich se jí zeptal na nějakou ulici a druhý z nich k ní vzápětí přiskočil a strhl ji z krku zlatý řetízek. Oba dva pak utíkali cestou mezi zámečkem a hřištěm xxx směrem k ulici xxx, kde se jí ztratili z dohledu. Svědkyně toto přepadení původně ani nehlásila a při rekognicích nikoho neidentifikovala.

Podle výpisů z telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Romana Š. lokalizován přibližně 7 minut po činu – v 16:22 hodin – přibližně 2 km od místa činu, konkrétně v ulici xxx, tedy pohyboval se v dané lokalitě. Na téhož obžalovaného zní rovněž zajištěná kupní smlouva číslo 9480 na zlomkové zlato ze dne 17. září 2014 přiřazená k tomuto případu. Podle ní obžalovaný Roman Š. uvedeného dne prodal ve výkupně zlata v Praze xxx, xxx, celkem 7,52g zlata za 3.570,- Kč.

Svědkyně **Růžena V.** k věci vypověděla, že dne 19. září 2014 krátce po 14:00 hodin si vyšla na procházku a vzápětí potkala dva muže. Jeden z nich se jí zeptal, kde je Č. ulice a když mu odpověděla, že je to ulice, na které jsou, pokračovali v chůzi spolu s ní. Po chvíli došli do ulici xxx, xxx a tam před domem č.p. xxx jí ten vyšší z těch mužů z ničeho nic strhl z krku zlatý řetízek s přívěškem a dal se na útěk. Ten menší ještě chvíli zůstal u ní a do běhu se dal až když začala křičet „Zloději! Chyťte zloděje!“ Při rekognicích ani tato svědkyně nepoznala ani jednoho z obžalovaných.

Z výpisů telekomunikačního provozu vyplývá, že mobilní telefon obžalovaného Romana Š. byl zachycen přibližně hodinu před činem – konkrétně v 11:15 hodin – v xxx, xxx, což bylo přibližně 12 minut jízdy od místa činu. Mobilní telefon obžalovaného Dušana H. pak byl přibližně hodinu po činu – v 14:56 hodin – lokalizován v ulici xxx, xxx, což byla buňka nedaleko provozovny výkupny zlata společnosti xxx. Téhož dne v této výkupně na základě smlouvy č. V00790-2-2014 prodal obžalovaný Roman Š. zlatý řetízek s přívěškem za 5.712,26 Kč.

Svědkyně **Anna V.** podle své výpovědi přijela dne 26. září 2014 kolem 18:45 hodin autobusem č. xxx na zastávku xxx, xxx. V blízkém supermarketu xxx si u pultu s lahůdkami všimla dvou mužů, kteří si stoupli do fronty za ní a jeden z nich podivně odbíhal. Když vycházela ven stáli před supermarketem a něco konzumovali. Pokračovala do blízkého podchodu mezi ulicemi xxx a xxx, měla za to, že je tam sama, ale najednou za sebou uslyšela

nějaké hlasy a v té chvíli k ní jeden z těch dvou mužů – ten menší – zezadu přiskočil, sáhl jí dopředu na krk a strhl jí zlatý řetízek s přívěskem. V hlavním líčení tuto svou výpověď doplnila o tvrzení, že při tom strhávání řetízku ztratila rovnováhu a upadla na zem. Když se vzpamatovala a ohlédla se, uviděla oba dva muže utíkat zpět směrem, odkud přišli k podchodu. Ve své výpovědi nebyla schopna blíže popsat ani jednoho z útočnicků a stejně tak nedokázala vyjádřit co z jejich podoby jí utkvělo v paměti, a to s poukazem na to, že k jejímu přepadení došlo v podchodu, neočekávaně a tak rychle, že si v okamžiku útoku pořádně nevšimla ani jednoho z útočnicků a pak je už viděla jen zezadu při útěku z místa činu. Vzhledem k tomu, že se v návaznosti na to vyjádřila v tom smyslu, že je není schopna poznat, upustil státní zástupce od provedení rekognice s ní. V průběhu hlavního líčení jí byly promítnuty zajištěné kamerové záznamy ze supermarketu xxx, který přibližně čtvrt hodiny před činem navštívila, a po promítnutí jednoho z nich uvedla, že na něm poznává jednoho z útočnicků, který jí následně přepadl v blízkém podchodu. V jednací síni pak za něj označila obžalovaného Dušana H. Nedostatečná kvalita daného kamerového záznamu však znemožnila jeho odborné zkoumání antropologem a kvalifikované ztotožnění útočnicka jím. Absenci tohoto důkazu nemohlo nahradit „ztotožnění“ onoho útočnicka vyšetřujícím policistou Bc. Vladimírem Vitáskem.

Podle výpisu z telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. zachycen 46 minut před činem přibližně 1,2 km od místa činu, na adrese Praha xxx, xxx, takže se pohyboval v lokalitě, v níž došlo k okradení poškozené Anny V.

K tomuto případu byla přiřazena též kupní smlouva č. 9806 o odkupu 11,82 g blíže nespécifikovaného zlomkového zlata uzavřená čtyři dny po činu obžalovaným Romanem Š. s výkupnou zlata na xxx.

Svědčce **Ludmila H.** se dne 28. září 2014 kolem 15.15 hodin šla – jak vypověděla – v Praze xxx, xxx projít. Na chodníku k ní po chvíli přistoupili dva Romové a zeptali se jak se dostanou k Vltavě. Když jim odpověděla, jeden z nich jí najednou znenadání chytil zlatý řetízek s medailonem na krku a urval ho. Vzápětí začala křičet a oni utekli do blízkého roští. Vzhledem k tomu, že do obličeje viděla jen jednomu z nich, a to tomu, který jí strhl řetízek, popsala pouze jeho podobu. Při prováděných rekognicích pak označila podle vzhledu za jednoho z pachatelů obžalovaného Romana Š., ale současně s ním i jednoho figuranta. Obžalovaného Dušana H. pak poznala – byť ne jistě – podle hlasu. Stejně se vyjádřila v hlavním líčení, kdy obžalovaného Romana Š. v jednací síni označila jednoznačně za toho útočnicka, který jí z krku strhnul zlatý řetízek.

Podle výpisu z telekomunikačního provozu mobilních telefonů obžalovaných se oba v době činu a v době mu bezprostředně předcházející a bezprostředně po něm následující nacházely v místě činu a v jeho bezprostředním okolí.

Kupní smlouvou uzavřenou obžalovaným Romanem Š. se společností xxx, se sídlem v xxx, xxx, je doloženo, že dne 28. září 2014 prodal obžalovaný Roman Š. zlatý řetízek s přívěškem ve tvaru medailonu. Tento řetízek s medailonem byl při jeho odkupu vyfocen a to umožnilo provést jeho rekognici s Ludmilou H. Při ní v něm jednoznačně identifikovala jí odcizený řetízek s medailonem.

Svědčce **Jindra F.** k věci vypověděla, že dne 29. září 2014 kolem 16.00 hodin přijela z práce z xxx domů autobusem číslo xxx. Již během jízdy autobusem si všimla dvou Romů, které pak znovu uviděla u domem č.p. xxx v xxx, xxx, kde bydlela. Jeden stál na schodišti u vchodu, zatímco druhý vykukoval zpoza domu a když kolem něj procházela připojil se k ní, zeptal se zda ho pustí do domu a ve chvíli kdy se dostala ke vchodovým dveřím skočil po ní a z krku jí serval zlatý řetízek s přívěskem. Vzápětí oba dva utekli do blízkého lesa. Při rekognicích svědkyně poznala v obžalovaném Dušanu H. toho z pachatelů, který jí strhnul řetízek, zatímco obžalovaného Romana Š. nepoznala.

Podle získaných údajů o telekomunikačním provozu byly mobilní telefony obou obžalovaných zachyceny před činem – v 14:39 a 14:46 hodin – v xxx, přibližně 800 m od místa činu, v následující době se pak nadále pohybovaly v tomto prostoru a tři hodiny po činu byly lokalizovány na xxx v Praze, nedaleko od místa, kde tehdy obžalovaný Roman Š. podle zajištěné kupní smlouvy odprodal zlomkové zlato. Podle této smlouvy – kupní smlouvy číslo 9901 – prodal tehdy ve výkupně zlata v Praze xxx, xxx celkem 13,95g zlata za 6.626,- Kč.

Svědčce **Jaroslava S.** poslední den prázdnin v srpnu roku 2014 – dne 30. srpna 2014 – vystoupila přesně v 11:30 hodin v Praze xxx, v xxx, xxx, na zastávce autobusu MHD xxx z autobusu číslo xxx a čekala na spoj směrem na xxx. Viděla, jak se blíží dva muži velice slušně oblečení v pracovním, jeden zůstal stát mimo zastávku, druhý se k ní přiblížil a zeptal se jí, za jak dlouho jede autobus. V okolí nebyl nikdo jiný a když mu odpověděla muž k ní najednou přistoupil a z krku jí strhl zlatý náhrdelník. Společně s tím druhým mužem pak utekl směrem do starých xxx. Při rekognicích svědkyně identifikovala – „ze 80 %“ – obžalovaného Romana Š. Stejně tak ho poznala i v jednacím síni před soudem.

Podle výpisů údajů o telekomunikačním provozu byl mobilní telefon obžalovaného Romana Š. – a mobilní telefon obžalovaného Dušana H. – zachycen 41 minut před činem na trase xxx metra v úseku xxx - xxx, v době bezprostředně předcházející činu v jeho bezprostřední blízkosti a poté o tři hodiny později na Praze xxx.

Podle kupní smlouvy č. 8857 obžalovaný Roman Š. dne 30. srpna 2014 prodal ve výkupu zlata v xxx, xxx celkem 8,52g zlomkového zlata za 5.350,- Kč.

Svědčce **Eva N.** podle své výpovědi dne 30. srpna 2014 kolem 18:45 hodin vystoupila z tramvaje na stanici Ž. a prošla ke svému bydlišti, k domu č.p. xxx v Praze 3 v xxx, xxx. Když tam kolem 18.55 hodin otevírala domovní dveře, přišel k ní z levé strany muž a strhl jí z krku zlatý řetízek s přívěskem a vzápětí z místa činu utekl. Při rekognicích svědkyně identifikovala figuranta a ani jednoho obžalovaného nepoznala. V jednacím síni v průběhu hlavního líčení pak označila za toho, kdo jí strhnul odcizený zlatý řetízek s přívěskem, obžalovaného Dušana H.

Zajištěné kamerové záznamy jsou pak velice nekvalitní, obsahují jen jednotlivé sekané sekvence a jsou na nich zachyceni dva muži následující poškozenou – patrně pachatele dané krádeže – kteří by mohli typově odpovídat obžalovaným, avšak zcela nedostatečná kvalita těchto kamerových záznamů znemožnila jejich odborné zkoumání znalcem z oboru antropologie.

Podle kupní smlouvy uzavřené se společností xxx sídlící v xxx, xxx prodal obžalovaný Roman Š. dne 30. srpna 2014 zlatý řetízek s přívěškem za 3.570,- Kč. Řetízek s přívěškem byly při té příležitosti vyfoceny. Typově odpovídaly popisu odcizených cenností poškozenou Evou N. Poškozená je také ztotožnila při provedené rekognici podle fotografií.

Svědčce **Libuše H.** k věci vypověděla, že dne 24. září 2014 v 19.20 hodin šla z nákupu ze supermarketu xxx domů na adresu xxx, xxx. Před ní šli dva muži. Jeden řekl „Pusť paní“ a muži se rozestoupili, aby mohla projít. Když pak mezi nimi procházela, muž vpravo po ní skočil. Předpokládala, že mu jde o kabelku, a proto si jí přimáčkla na břicho, šla k zemi a začala křičet. Na zemi poté našla přívěsky, které měla na třech zlatých řetízci, kterých se onen muž zmocnil a z místa činu utekl. Při rekognici sice svědkyně označila za pachatele, který jí strhnul řetízky, obžalovaného Romana Š., ale nebyla si nijak jistá, a současně uvedla, že by to mohl být i jeden z figurantů zúčastněných se rekognice. V průběhu hlavního líčení v jednací síni pak nikoho nepoznala.

Pachová stopa zajištěná na místě činu nebyla vyhodnocena s poukazem na její nedostatečnou kvalitu a neúčelnost takového kroku a odborným zkoumáním z oboru genetiky se z nalezených biologických stop nepodařilo izolovat DNA.

Podle výpisů z telekomunikačního provozu se obžalovaný Dušan H. 14 minut po napadení Libuše H. pohyboval v okolí místa jejího napadení. Oproti tomu mobilní telefon obžalovaného Romana Š. nebyl v době činu zachycen na místě činu ani v jeho okolí.

Dne 25. září 2014 – tedy den po činu – prodal obžalovaný Roman Š. na základě kupní smlouvy číslo 9749 ve výkupně zlata v xxx, xxx, celkem 9,49g blíže nespecifikovaných zlomků zlata za 4.460,- Kč.

Svědčce **Bronislava H.** vypověděla, že dne 2. října 2014 byla na zahrádce a domů – do domu č.p. xxx v xxx, xxx – se vrátila kolem 19.00 hodin, prošla vchodovými dveřmi, které se za ní automaticky zavřely, a přistoupila k výtahu když si všimla, že venku stojí nějaký muž a patrně chce vstoupit dovnitř. Vrátila se tedy k vchodovým dveřím, pootevřela je a v té chvíli ten muž mezerou mezi dveřmi prostrčil ruku, strhl ji z krku čtyři zlaté řetízky s přívěsky a v tu ránu utekl. Když se probírala z šoku, volala o pomoc, ale nikdo jí neslyšel. Při rekognicích označila za pachatele svého okradení obžalovaného Romana Š., ale i jednoho figuranta, a to s tím, že „neví“. V hlavním líčení před soudem si již byla jistější a v obžalovaném Romanu Š. jednoznačně poznala pachatele svého přepadení.

Podle výpisů z telekomunikačního provozu se mobilní telefon obžalovaného Romana Š. v době spáchání dané krádeže pohyboval na místě činu. Před činem a po činu pak byl zachycen na stejných místech jako mobilní telefon obžalovaného Dušana H. V bezprostřední blízkosti místa činu, v ulici xxx, xxx, byly lokalizovány oba tyto telefony již v dopoledních hodinách dne 2. října 2014, konkrétně v 11:08 hodin. Téměř hodinu po dané krádeži – v 19.42 hodin – pak byly oba zaznamenány v centru Prahy u výkupny zlata v xxx, xxx. Kontrolou výkupu zlata se zaměřením na zajištění kupních smluv na jméno prodejce obžalovaného Romana Š. bylo zjištěno, že dne 2. října 2014 prodal v této výkupně zlata celkem 8,03 g

zlomků zlata za cenu 3.814,- Kč. Tento prodej byl zaznamenán bezpečnostní kamerou umístěnou v dané výkupně. Na zajištěném kamerovém záznamu je zachyceno jak v 19.51 hodin přicházejí obžalovaní Roman Š. a Dušan H. a společně prodávají úlomky zlata. První přichází obžalovaný Dušan H., který předkládá zlato, a poté předkládá občanský průkaz obžalovaného Romana Š. Po sepsání smlouvy si tento doklad bere zpět obžalovaný Roman Š.

Svědčce **Drahomíra K.** byla přepadena dne 27. srpna 2014 v době kolem 18.30 hodin v Praze xxx, xxx, na předzahrádce u domu č.p. xxx. Toho dne pracovala na předzahrádce daného domu a najednou před ní stál jí neznámí mladík a ptal se jí na xxx. Popsala mu tedy jak se na ní dostane a on odešel. Když pak byla v kleku, někdo jí sáhl na rameno, takže vyskočila, protože se lekla. Proti ní stál zase ten mladík a v mžiku jí strhl zlatý řetízek. Byl to podle ní profesionál, protože vůbec nevěděla, že jí sahá na hrud' a trhá její daný řetízek. Hned po krádeži z místa činu utekl. Při první rekognici svědkyně nikoho nepoznala, tedy ani žádného z obžalovaných ne, při druhé z nich poznala obžalovaného Dušana H. na 75%; obžalovaného Romana Š. pak vůbec nepoznala. U soudu během své výpovědi přitom uvedla, že jí pachatele jejího přepadení naopak připomíná obžalovaný Roman Š. a naopak nepoznala obžalovaného Dušana H.

K tomuto případu byla přiřazena též kupní smlouva uzavřená obžalovaným Romanem Š. dne 27. srpna 2014 se společností xxx, se sídlem v xxx, xxx. Podle ní prodal obžalovaný Roman Š. zlatý řetízek s přívěškem ve tvaru kříže za 1.425,- Kč. Tento přívěšek byl také vyfotografoval a ukázalo se, že typově odpovídá popisu odcizených cenností poškozenou Drahomírou K. Ta ho také ztotožnila při provedené rekognici podle fotografií.

Podle výpisů z telekomunikačního provozu byl v inkriminované době zachycen v širším okolí místa dané krádeže mobilní telefon obžalovaného Dušana H.

Rozhodné skutkové okolnosti jsou doloženy též opatřenými **listinnými důkazy**, zpracovanými odbornými vyjádřeními a pořízenými znaleckými posudky.

Nejrozsáhlejší složku listinných důkazů tvoří kupní smlouvy na zlomkové zlato a s nimi související doklady o odkupech určitých cenností v bazarech a výkupnách zlata. Zajištěné kupní smlouvy znějí vesměs na obžalovaného Romana Š. Přílohu tří z těchto smluv tvoří fotografie vykoupěných šperků. Na nich při rekognicích poznaly jim odcizené šperky poškozené Eva N., Drahomíra K. a Ludmila H. Přiřazení ostatních zajištěných kupních smluv k jednotlivým stíhaným případům loupeží a krádeží umožnily především v nich obsažené údaje o váze vykupovaného zlata, popisy podoby z něj vyrobených šperků a lokalizační údaje o telekomunikačním provozu mobilních telefonů užívaných obžalovanými. Zajištěno bylo celkem třicet čtyři kupních smluv o výkupu zlomkového zlata od obžalovaného Romana Š. Tyto smlouvy byly zajištěny u tří subjektů, konkrétně u společnosti xxx (tři smlouvy), u společnosti xxx (dvacet šest smluv) a u společnosti xxx (pět smluv). Šlo o smlouvu číslo V00790-2-2014 ze dne 19. září 2014, smlouvu číslo V00827-2-2014 ze dne 30. září 2014, smlouvu číslo V00842-2-2014 ze dne 3. října 2014, smlouvu číslo 5758 ze dne 8. června 2014, smlouvu číslo 5961 ze dne 15. června 2014, smlouvu číslo 6655 ze dne 3. července 2014, smlouvu číslo 7020 ze dne 14. července 2014, smlouvu číslo 7747 ze dne 1. srpna 2014, smlouvu číslo 7815 ze dne 2. srpna 2014, smlouvu číslo 8088 ze dne 8. srpna 2014, smlouvu číslo 8316 ze dne 14. srpna 2014, smlouvu číslo 8450 ze dne 18. srpna 2014,

smlouvu číslo 8796 ze dne 28. srpna 2014, smlouvu číslo 8857 ze dne 30. srpna 2014, smlouvu číslo 8033 ze dne 1. září 2014, smlouvu číslo 9117 ze dne 6. září 2014, smlouvu číslo 9259 ze dne 10. září 2014, smlouvu číslo 9331 ze dne 12. září 2014, smlouvu číslo 9398 ze dne 15. září 2014, smlouvu číslo 9431 ze dne 16. září 2014, smlouvu číslo 9442 ze dne 16. září 2014, smlouvu číslo 9480 ze dne 17. září 2014, smlouvu číslo 9570 ze dne 20. září 2014, smlouvu číslo 9601 ze dne 21. září 2014, smlouvu číslo 9692 ze dne 23. září 2014, smlouvu číslo 9749 ze dne 25. září 2014, smlouvu číslo 9806 ze dne 26. září 2014, smlouvu číslo 9901 ze dne 29. září 2014, smlouvu číslo 10049 ze dne 2. října 2014, smlouvu číslo 611KLO2794 ze dne 13. dubna 2014, smlouvu číslo 611KLO5116 ze dne 10. srpna 2014, smlouvu číslo 611KLO5550 ze dne 27. srpna 2014, smlouvu číslo 611KLO5608 ze dne 30. srpna 2014 a smlouvu číslo 611KLO6338 ze dne 28. září 2014. Sedmnáct z těchto smluv, které byly přiřazeny k stíhaným případům, je specifikováno výše.

Průběh ohledání míst, na nichž došlo k jednotlivým stíhaným loupežným přepadením a krádežím, a jejich výsledky byly zachyceny v příslušných policejních protokolech o ohledání míst činu a na pořízené fotodokumentaci. Pouze ve třech případech však byly na místech činů zajištěny určité stopy, a to pachové a biologické stopy. V jednom z těchto případů – v případě přepadení Evy H. – bylo metodou pachové identifikace také zjištěno, že pachová stopa z místa činu patří obžalovanému Romanu Š. Na druhé straně k žádnému výsledku nevedlo genetické zkoumání biologických stop DNA zajištěných na místech činů.

V průběhu řízení byla provedena domovní prohlídka v bytě užívaném obžalovaným Romanem Š. Její průběh byl zadokumentován v příslušném protokolu o jejím provedení s fotodokumentací. V rámci této domovní prohlídky byly mimo jiné zajištěny pánské triko, pánská mikina a sportovní boty zn. Adidas.

Z předběžných lékařských zpráv o zraněních poškozené Evy H. vyplývá, že jmenovaná utrpěla při útoku dne 16. září 2012 mnohačetné oděrky na hlavě.

K dispozici jsou též dva **znalecké posudky**: znalecký posudek z oboru zdravotnictví k posouzení duševního stavu poškozené Evy H. a znalecký posudek z oboru ekonomiky k ocenění cenností odcizených všem poškozeným.

Výsledky znaleckého zkoumání duševního stavu Evy H. byly shrnuty výše v rámci probírání skutečností vyplývající z důkazů vztahujících se k útoku na jmenovanou poškozenou.

Znaleckým posudkem z oboru ekonomika odvětví ceny a odhady drahých kovů a kamenů byly oceněny cennosti odcizené jednotlivým poškozeným. Podle závěru tohoto znaleckého posudku byla poškozené Evě H. způsobena celková škoda ve výši 22 839,- Kč, poškozené Bronislavě H. ve výši 20 380,- Kč, poškozené D. K. ve výši 13 132,- Kč, poškozené Heleně H. ve výši 7 600,- Kč, poškozené Gabriele S. ve výši 18 468,- Kč, poškozené Anně V. ve výši 7 200,- Kč, poškozené Evě K. ve výši 5 315,- Kč, poškozené Tatjaně Š. ve výši 13 600,- Kč, poškozené Marii K. ve výši 18 000,- Kč, poškozené Evě N. ve výši 5 848,- Kč, poškozené Haně M. ve výši 8 000,- Kč, poškozené Heleně H. ve výši 3 515,- Kč, poškozené Aleně Ch. ve výši 6 400,- Kč, poškozené Růženě V. ve výši 15 858,- Kč,

poškozené Anně V. ve výši 5 840,- Kč, poškozené Jindře F. ve výši 13 840,- Kč, poškozené Ludmile H. ve výši 2 976,- Kč, poškozené Jaroslavě S. ve výši 21 572,- Kč, poškozené Libuši H. ve výši 11 750,- Kč a poškozené Drahomíře K. ve výši 2 352,- Kč.

K provedeným důkazům tedy Městský soud v Praze v prvním rozsudku vynesemém v této trestní věci **shrnul**:

Nejrozsáhlejší skupinu důkazů tvoří výpovědi poškozených. Ti v nich vesměs popsali okolnosti, za nichž jim byly v posuzovaných případech odcizeny jejich věci, ať už za použití násilí nebo pohrůžky násilí anebo bez toho.

Jednotliví poškození též popsali útočníky figurující v posuzovaných případech a v návaznosti na to proběhly s většinou z nich rekognice. Od provedení rekognic bylo státním zástupcem upuštěno u poškozených Heleny H., Anny V. a Anny V., a to s ohledem na to, že buď si vůbec nestihly útočníky prohlédnout nebo je viděly jen na okamžik a vyjádřily se, že by je nebyly schopné poznat. Jednotlivým poškozeným byl poskytnut prostor pro vyjádření k osobám pachatelů jejich přepadení též během jejich výpovědí v hlavním líčení. Jejich vyjádření na adresu obžalovaných v takovém případě nemohla z povahy věci splnit funkci rekognic a s ohledem na to o ně samotné nemohlo být opřeno ztotožnění pachatelů jejich přepadení. Poměrně značná část poškozených přitom při náležitě provedených rekognicích nepoznala v obžalovaných útočníky z posuzovaných případů nebo je za útočníky označila toliko s různou mírou pravděpodobnosti. Poškozená Eva H. poznala obžalovaného Romana Š., zatímco obžalovaného Dušana H. nepoznala, poškozená Marie K. rovněž nepoznala obžalovaného Dušana H. a obžalovaného Romana Š. označila za jednoho z útočnicků, poškozený Jindřich M. označil za útočníka obžalovaného Dušana H., zatímco obžalovaného Romana Š. nepoznal, poškozené Evě K. připadal obžalovaný Dušan H. nejvíce podobný útočnickovi a obžalovaného Romana Š. nepoznala, poškozené Tatjana Š. a D. K. nepoznaly ani jednoho z obžalovaných, poškozená Gabriela S. odhadla jako útočníka obžalovaného Romana Š. a podle věku a vzhledu poznala i obžalovaného Dušana H., poškozené Hana M., Helena H., Alena Ch. a Růžena V. nepoznaly žádného z obžalovaných, poškozená Ludmila H. označila za jednoho z útočnicků obžalovaného Romana Š., ale současně s ním i jednoho figuranta, a obžalovaného Dušana H. poznala podle hlasu, podle vzhledu nikoliv, poškozená Jindra F. poznala obžalovaného Dušana H., obžalovaného Romana Š. nikoliv, poškozená Jaroslava S. poznala podle vzhledu a hlasového projevu obžalovaného Romana Š., obžalovaného Dušana H. nepoznala, poškozená Eva N. nepoznala žádného z obžalovaných, poškozená Libuše H. poznala obžalovaného Romana Š., zatímco obžalovaného Dušana H. nepoznala, poškozená Bronislava H. označila za útočníka obžalovaného Romana Š., ale i dalšího figuranta, a nebyla si svou volbou zcela jistá, a poškozená Drahomíra K. při prvním kole rekognic nepoznala žádného z obžalovaných, podruhé pak označila za útočníka obžalovaného Dušana H., nikoliv však jednoznačně. V několika případech pak výsledky provedených rekognicích zpochybnila vyjádření poškozených v hlavním líčení. Platí to zejména o poškozené Drahomíře K., která v hlavním líčení označila za pachatele svého přepadení obžalovaného Romana Š., zatímco při rekognici za něj označila obžalovaného Dušana H., byť ne zcela jistě. Poškozená Tatjana Š., která při rekognicích nepoznala žádného z obžalovaných, pak v hlavním líčení označila za pravděpodobného pachatele svého přepadení obžalovaného Romana Š., avšak za její přepadení byl postaven před soud obžalovaný Dušan H. Oproti tomu Eva N., která rovněž při

rekognicích nikoho nepoznala, označila v hlavním líčení za pachatele svého přepadení obžalovaného Dušana H., zatímco trestně stíhán byl za její přepadení obžalovaný Roman Š.

K dispozici je též několik zajištěných kamerových záznamů z míst činů. Tyto záznamy se vztahují k případům loupeží a krádeží na poškozených Evě H., Tat'janě Š., Evě N. a Anně V. Z pořízených procesně nepoužitelných policejních záznamů je zřejmé, že Policie ČR s nimi pracovala jako se záznamy zachycujícími okolí míst činů, na nichž jsou zachyceni obžalovaní, ať už oba nebo někdo z nich. Dané záznamy jsou však pořízeny z povzdálí, nejsou nijak kvalitní, některé z nich obsahují trhané sekvence a u žádného z nich nebyla provedena kvalifikovaná identifikace osob na nich zachycených, specificky pak nebylo provedeno jejich znalecké zkoumání z oboru antropologie. Jeho provedení totiž znemožnila velice nízká kvalita zajištěných kamerových záznamů.

Poměrně velkou škálu důležitých údajů naopak obsahují výpisy telekomunikačního provozu na telefonech užívaných obžalovanými. Nejpodstatnější z nich jsou v nich obsažené lokalizační údaje. Na jejich základě bylo možné usoudit, že ve dnech 8. srpna 2014, 30. srpna 2014, 7. září 2014, 28. září 2014, 29. září 2014 a 2. října 2014 byli obžalovaní Roman Š. a Dušan H. v době přepadení poškozených Gabriely S., Jaroslavy S., Evy K., Ludmily H., Jindry F. a Bronislavy H. na místech, kde došlo k jejich přepadení. Ve dnech 2. srpna 2014, 27. srpna 2014, 27. srpna 2014, 9. září 2014, 17. září 2014, 19. září 2014, 21. září 2014 a 26. září 2014 se pak v době blízké době přepadení poškozených Heleny H., Marie K., Drahomíry K., Hany M., Aleny Ch., Růženy V., Tat'jany Š. a Anny V. pohybovali v širším okolí míst jejich přepadení. Současně byly jejich telefony lokalizovány prakticky v místech všech prodejů zlomkového zlata, figurujících v posuzovaných případech.

Součástí opatřené listinné dokumentace jsou doklady o prodejkách určitých cenností v bazarech a výkupnách drahých kovů. Těžištěm této dokumentace jsou kupní smlouvy na zlomkové zlato znějící vesměs na obžalovaného Romana Š. Přílohu některých těchto smluv tvoří fotografie vykoupených šperků. Na nich při provedení příslušných rekognicí poznaly jim odcizené šperky poškozené Eva N., Drahomíra K. a Ludmila H. V ostatních případech byly vykoupené šperky z drahých kovů identifikovány a přiřazeny k jednotlivým stíhaným případům loupeží a krádeží především podle údajů o jejich váze, podle popisů jejich podoby poškozenými a podle lokalizačních údajů o telekomunikačním provozu mobilních telefonů užívaných obžalovanými.

Ve všech stíhaných případech byla ohledána místa činů a výsledky těchto ohledání byly zachyceny v pořízené fotodokumentaci a v sepsaných protokolech. Až na tři případy však na místech činů nebyly zajištěny žádné stopy. V oněch třech případech byly zajištěny pachové a biologické stopy. V jednom případě – v případě přepadení Evy H. – bylo metodou pachové identifikace také zjištěno, že pachová stopa z místa činu patří jednomu z obžalovaných, konkrétně obžalovanému Romanu Š. Oproti tomu k žádnému výsledku nevedlo genetické zkoumání biologických stop DNA zajištěných na místech činů.

Okruh opatřených – a procesně použitelných – důkazů hodnocených Městským soudem v Praze uzavírají lékařské zprávy s fotodokumentací o zraněních poškozené Evy H., znalecký posudek z oboru zdravotnictví k posouzení duševního stavu této poškozené a

výstupy pořízeného znaleckého posudku z oboru ekonomiky k ocenění cenností odcizených poškozeným.

Městský soud v Praze shledal v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci, že provedenými důkazy bylo bezpečně doloženo zejména to, že došlo ke všem posuzovaným přeapadením, tedy k přeapadením poškozených Evy H., Marie K., Jindřicha M., Evy K., Taťjany Š., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S., Bronislavy H., D. K., Heleny H., Anny V., Hany M., Heleny H., Aleny Ch., Růženy V., Anny V., Evy N., Libuše H. a Drahomíry K. ve dnech 14. července 2014, 2. srpna 2014, 8. srpna 2014, 14. srpna 2014, 21. srpna 2014, 27. srpna 2014, 30. srpna 2014, 5. září 2014, 7. září 2024, 9. září 2014, 10. září 2014, 16. září 2014, 17. září 2014, 19. září 2014, 21. září 2014, 26. září 2014, 28. září 2014, 29. září 2014 a 2. října 2014. Okolnosti, za nichž došlo k daným přeapadením spojeným s oloupením nebo okradením poškozených, a poměry na místech, kde k nim došlo, jsou zachyceny ve výpovědích poškozených, v protokolech o ohledání míst činů a ve fotodokumentaci při té příležitosti pořízené. Odcizené cennosti pak popsaly poškozené osoby a k dispozici jsou také fotografie některých z nich.

Klíčové tedy bylo v daném skutkovém rámci ztotožnění pachatelů daných přeapadení, resp. posouzení toho, zda provedené důkazy umožňují učinit dostatečně jednoznačný závěr, že se jich dopustili obžalovaní Roman Š. a Dušan H., kteří pro to byli postaveni před soud.

K jednotlivým posuzovaným případům se přitom vztahovaly následující důkazy:

Ke svému oloupení dne 16. září 2014 – k jednání pod bodem A. I. 1. výroku o vině prvního rozsudku vyneseného v této trestní věci a pod bodem I. 1. obžaloby – se ve své výpovědi vyjádřila především samotná poškozená Eva H. Při rekognici poškozená Eva H. poznala – i když ne zcela jistě – především podle výrazu očí obžalovaného Romana Š., avšak obžalovaného Dušana H. nepoznala. Nepoznala ho pak ani v hlavním líčení, kde za pachatele svého přeapadení jednoznačně označila obžalovaného Romana Š. Pachovou identifikací byla potvrzena shoda otisku pachové stopy z místa činu rovněž pouze s pachovým vzorkem obžalovaného Romana Š. Přibližně tři hodiny před přeapadením poškozené Evy H. byli podle pořízeného úředního záznamu oba obžalovaní kontrolováni hlídkou Cizinecké policie na Praze 8 a přibližně dvě hodiny po jejím přeapadení prodal obžalovaný Roman Š. na základě dvou kupních smluv, které sám vydal policejním orgánům, nejprve 2,79 g zlomkového zlata a poté 9,7 g zlomkového zlata. Podle výpisu telekomunikačního provozu byl tehdy mobilní telefon obžalovaného Romana Š. zachycen v okolí xxx nedaleko místa výkupu zlata ve xxx ulici v Praze. K dispozici byly kamerové záznamy z okolí místa činu, ale s ohledem na jejich nedostatečnou kvalitu nebylo možné provést jejich antropologickou expertizu a na jejím základě ztotožnit pachatele daného přeapadení. Zranění utrpěná poškozenou Evou H. při tomto přeapadení jsou zadokumentována příslušnými lékařskými zprávami s fotodokumentací. Podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví tato poškozená trpí v důsledku daného násilného přeapadení posttraumatickou stresovou poruchou, která doposud zásadě ovlivňuje její běžný život a podstatně jí omezuje v běžných činnostech. Zatímco výše uvedené důkazy – zvláště pak výsledky provedených rekognicí a pachové identifikace – umožnily jednoznačně ztotožnit jako jednoho z útočníků, jenž se násilím zmocnil jejích cenností a způsobil jí zranění

v obličeji, obžalovaného Romana Š., nevyplývalo z provedených důkazů nic co by umožnilo ztotožnit jako dalšího pachatele obžalovaného Dušana H.

K oloupení poškozené Marie K. – k jednání pod bodem A. I. 2. výroku o vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem I. 2. obžaloby – je k dispozici šest procesně použitelných důkazů: svědectví samotné poškozené, znalecký posudek vyčísлюjící hodnotu jí odcizených cenností, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, odborné vyjádření z oboru genetiky, výpisy údajů o telekomunikačním provozu a protokoly o provedených rekognicích. Pro identifikaci pachatele jejího přepadení měly podle Městského soudu v Praze klíčový význam výsledky provedených rekognicí. Při nich poškozená poznala pouze jednoho z pachatelů, obžalovaného Romana Š. S naprostou jistotou ho označila za útočníka i během své výpovědi v hlavním líčení, a proto nebyl důvod pochybovat o tom, že jí skutečně přepadnul. To platilo tím spíše, že jím užívaný mobilní telefon byl ještě přibližně půl hodiny po přepadení poškozené lokalizován v blízkém okolí místa činu.

Obdobný okruh opatřených důkazů se vztahuje k přepadení poškozeného Jindřicha M., tedy k jednání pod bodem A. I. 3. výroku o vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem I. 3. obžaloby. K dispozici je totiž svědectví poškozeného, výpovědi svědkyň Petry H. a Adély Ř., protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, odborné vyjádření z oboru genetiky, výpisy údajů o telekomunikačním provozu a protokoly o provedených rekognicích. Svědkyně Petra H. a Adéla Ř. – servírky v xxx – potvrdily ve shodě se svědectvím poškozeného Jindřicha M., že si k němu inkriminovaného dne – tedy 9. září 2014 – přisedli dva muži – patrně romské nebo ukrajinské národnosti mluvící s cizím přízvukem – a po jeho odchodu z restaurace ho následovali. Podle jeho výpovědi to ale nebyli oni kdo ho poblíž dané restaurace a jeho bydliště přepadli a obrali ho o peněženku s menší hotovostí. K identifikaci pachatele jeho přepadení směřovaly provedené rekognice a zkoumání stop DNA. Zkoumání DNA nevedlo k žádným výsledkům, avšak při rekognicích poškozený poznal obžalovaného Dušana H. a označil ho za jednoho z aktérů svého přepadení. Na tom založil Městský soud v Praze závěr o tom, že byl pachatelem dané loupeže, jediné svou povahou poněkud jiné než ostatní figurující v této trestní věci.

Oloupení poškozené Evy K. – jednání pod bodem A. I. 4. výroku o vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem I. 4. obžaloby – mapuje šest procesně použitelných důkazů: svědectví samotné poškozené, znalecký posudek vyčísлюjící hodnotu jí odcizených cenností, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, odborné vyjádření z oboru genetiky, výpisy údajů o telekomunikačním provozu a protokoly o provedených rekognicích. Při rekognicích poškozená označila za muže, který jí přepadl, obžalovaného Dušana H. Útočníka v něm poznala podle rysů a výrazu obličeje. Z údajů o telekomunikačním provozu nadto vyplývá, že jeho mobilní telefon byl zachycen 17 minut před činem přibližně 1,3 km od místa činu a poté na místě činu. To umožnilo v něm jednoznačně ztotožnit pachatele daného loupežného přepadení.

K oloupení poškozené Tatjany Š. – k jednání pod bodem C. 2. výroku prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem I. 5. obžaloby – bylo k dispozici pět procesně použitelných důkazů: svědectví poškozené, znalecký posudek vyčísлюjící hodnotu jí odcizených cenností, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, výpisy údajů o

telekomunikačním provozu a protokoly o provedených rekognicích. Ani z jednoho z těchto důkazů nevyplývalo nic co by umožňovalo ztotožnit pachatele přepadení této poškozené. Při rekognicích totiž nepoznala v žádném z ukázaných mužů jeho pachatele. V hlavním líčení při své výpovědi také nepoznala žádného z obžalovaných. Uvedla pouze, že by tím, kdo jí přepadl, mohl být spíše obžalovaný Roman Š. (před soud však pro její přepadení byl postaven obžalovaný Dušan H.). K ztotožnění pachatelů jejího přepadení mohlo vést zkoumání zajištěných kamerových záznamů znalcem z oboru antropologie, ale to nebylo provedeno kvůli velice špatné kvalitě daných záznamů. Podle výpisu telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. lokalizován bezprostředně před činem v širším okolí místa činu a s jeho využitím probíhala komunikace s obžalovaným Romanem Š. To byl jediný nepřímý důkaz spojující obžalované s daným přepadením Tatjany Š., ovšem z povahy věci nepostačující k jejich identifikaci jako jeho skutečných pachatelů.

K okradení poškozené D. K. – k jednání pod bodem B. 1. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 1. obžaloby – se vztahovalo pět procesně použitelných důkazů: svědectví samotné poškozené, znalecký posudek vyčísľující hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, protokoly o provedených rekognicích a kupní smlouvy na zlomkové zlato. Při provedených rekognicích poškozená nepoznala ani jednoho obžalovaného. Podle telekomunikačních údajů byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. zachycen přenosovou buňkou v době činu v širším okolí místa činu. Zajištěná kupní smlouva na zlomkové zlato přiřaditelná k tomuto případu přitom naopak zní na obžalovaného Romana Š. Jeho mobilní telefon nebyl v odpoledních hodinách dne 14. července 2014, kdy byla okradena D. K., aktivní, takže se ho nepodařilo lokalizovat. Také v tomto případě nepřímé důkazy svědčily pro podezření, že obžalovaní Roman Š. a Dušan H. mohli být aktéry přepadení poškozené D. K. nebo s ním mít alespoň něco společného, neumožňovaly však učinit dostatečně jednoznačný závěr, že jmenovanou skutečně přepadli.

Okradení poškozené Heleny H. – jednání pod bodem B. 2. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 2. obžaloby – bylo zadokumentováno pouhými třemi procesně použitelnými důkazy: svědectvím poškozené, znaleckým posudkem vyčísľujícím hodnotu jí odcizených cenností a výpisy údajů o telekomunikačním provozu. Žádný z těchto důkazů neidentifikoval pachatele jejího okradení. Stejně jako v případě přepadení poškozené D. K. také v tomto případě byl podle opatřených výpisů z telekomunikačního provozu mobilní telefon obžalovaného Romana Š. lokalizován v době činu v širším okolí tohoto místa a po činu v okolí xxx, mobilní telefon obžalovaného Dušana H. byl zachycen půl hodiny před činem přibližně 2 km od místa činu a po činu se rovněž pohyboval v okolí xxx. Rekognice nebyla s poškozenou Helenou H. prováděna, protože uvedla, že pachatele vlastně neviděla, neboť jí přepadli nečekaně a tak rychle, že než se vzpamatovala byli pryč. Proti obžalovanému Romanu Š. tak podobně jako v předchozích případech nepřímo svědčily pouze údaje o telekomunikačním provozu, ale ty neumožňovaly v něm s potřebnou jistotou ztotožnit pachatele daného přepadení. O případném podílu obžalovaného Dušana H. na něm pak nesvědčilo vůbec nic.

Ta skutečnost, že došlo k okradení poškozené Gabriely S. – tedy k jednání pod bodem A. II. 1. výroku o vině prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 3. obžaloby – je doložena svědectvím samotné poškozené a protokolem o ohledání místa činu

s fotodokumentací. Výše způsobené škody byla vyčíslena pořizovým znaleckým posudkem. K identifikaci možných pachatelů přispěly provedené rekognice. Při nich poškozená „odhadla“ jako pachatele, který jí strhnul řetízky, obžalovaného Romana Š., zatímco obžalovaného Dušana H. označila za toho kdo jí tehdy oslovil a pak zůstal stát opodál. Pokud si tehdy nebyla úplně jistá, v hlavním líčení v obou obžalovaných zcela jednoznačně poznala pachatele svého přepadení. Nadto, podle výpisu z telekomunikačního provozu se mobilní telefon obžalovaného Dušana H. v době před činem, v době činu a v době po činu pohyboval na trase mezi Prahou xxx, Prahou xxx a Prahou xxx, v době činu byl v místě činu xxx a v podvečer po činu pak byl spolu s mobilním telefonem obžalovaného Romana Š., jenž byl před tím neaktivní, zachycen nejdříve na Praze xxx a potom na Praze xxx nedaleko výkupny zlata. Na ní a na obžalovaného Romana Š. pak zněla jedna ze zajištěných kupních smluv o odkupu zlomkového zlata. To ve svém celku umožnilo v obžalovaných Romanu Š. a Dušanu H. ztotožnit pachatele daného přepadení poškozené Gabriely S.

Jinak tomu bylo v následujících případech přepadení poškozených Anny V., Hany M., Heleny H., Aleny Ch., Růženy V. a Anny V.

Okradení poškozené Anny V. – jednání pod bodem B. 3. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 4. obžaloby – bylo doloženo pouze třemi procesně použitelnými důkazy: svědectvím samotné poškozené, znaleckým posudkem vyčíslejícím hodnotu jí odcizených cenností a výpisem údajů o telekomunikačním provozu. Žádný z těchto důkazů neidentifikoval pachatele jejího okradení. Identifikování mohli být standardně provedenou rekognicí, avšak od jejího provedení s poškozenou bylo upuštěno, neboť s ohledem na rychlý průběh krádeže a její nečekanost poškozené neutkvělo v paměti – jak uvedla – nic podle čeho by je mohla poznat. Z údajů o telekomunikačním provozu pak vyplynulo, že se mobilní telefony obou obžalovaných během dne pohybovaly na stejných lokalitách, v době činu pak byl mobilní telefon obžalovaného Dušana H. lokalizován v okolí xxx ulice v Praze xxx přibližně 29 minut jízdy od místa činu a hodinu po činu byl zachycen na xxx v Praze xxx nedaleko výkupny zlata. V ní poměrně krátce na to obžalovaný Roman Š. odprodal blíže neidentifikované zlomkové zlato. Tato skutečnost byla doložena tehdy uzavřenou kupní smlouvou.

K okradení poškozené Hany M. – k jednání pod bodem B. 4. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 5. obžaloby – bylo k dispozici pět procesně použitelných důkazů, konkrétně svědectví poškozené, znalecký posudek vyčíslející hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací a protokoly o provedených rekognicích. Při rekognicích však poškozená nepoznala žádného obžalovaného. Podle výpisů z telekomunikačního provozu byl mobilní telefon obžalovaného Romana Š. zachycen přibližně 20 minut před činem poblíž místa činu a na téhož obžalovaného zněla jedna ze zajištěných kupních smluv na zlomkové zlato, uzavřená s určitým časovým odstupem téhož dne.

Svým způsobem obdobná důkazní situace nastala v případě okradení poškozené Heleny H., tedy jednání pod bodem B. 5. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 6. obžaloby. K tomuto případu se vztahovalo šest procesně použitelných důkazů: svědectví samotné poškozené, znalecký posudek vyčíslející hodnotu jí odcizených

cenností, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, kupní smlouva o odkupu blíže nespecifikovaného zlomkového zlata znějící na obžalovaného Romana Š. a protokoly o provedených rekognicích. Při provedených rekognicích ale poškozená neoznačila za pachatele žádného obžalovaného. Podle výpisů z telekomunikačního provozu nebyly mobilní telefony obžalovaných zachyceny v době činu na místě činu, nicméně mobilní telefon obžalovaného Romana Š. byl v následující době lokalizován v místě provozovny výkupny zlata, kde byla následně zajištěna uvedená kupní smlouva na prodej zlomkového zlata.

Okradení poškozené Aleny Ch. – jednání pod bodem B. 6. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 7. obžaloby – bylo doloženo pěti procesně použitelnými důkazy: svědectvím poškozené, znaleckým posudkem vyčíslejícím hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací a protokoly o provedených rekognicích. K identifikaci pachatele jejího přepadení mohly vést výsledky provedených rekognicí, ale ani tato poškozená při nich nikoho neoznačila za pachatele. Podle výpisů z telekomunikačního provozu pak byl mobilní telefon obžalovaného Romana Š. lokalizován přibližně 7 minut po činu přibližně 2 km od místa činu, tedy pohyboval se v dané lokalitě. Na téhož obžalovaného zněla rovněž zajištěná kupní smlouva na zlomkové zlato přiřazená k tomuto případu.

K okradení poškozené Růženy V. – k jednání pod bodem B. 7. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 8. obžaloby – bylo k dispozici pět procesně použitelných důkazů: svědectví poškozené, znalecký posudek vyčíslející hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací a protokoly o provedených rekognicích. K tomuto případu byla přiřazena též kupní smlouva o odkupu blíže nespecifikovaného zlomkového zlata znějící na obžalovaného Romana Š. Pro identifikaci pachatele dané krádeže mohly mít i v tomto případě význam především výsledky provedených rekognicí, ale poškozená Růžena V. při nich nepoznala ani jednoho z obžalovaných. Z výpisů telekomunikačního provozu vyplynulo, že mobilní telefon obžalovaného Romana Š. byl zachycen přibližně hodinu před činem v xxx ulici v Praze xxx, což bylo přibližně 12 minut jízdy od místa činu, tedy ve stejné lokalitě jako ono, a mobilní telefon obžalovaného Dušana H. byl přibližně hodinu po činu lokalizován v ulici xxx v Praze xxx, což byla buňka nedaleko provozovny výkupny zlata společnosti xxx.

Okradení poškozené Anny V. – jednání pod bodem B. 8. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 9. obžaloby – bylo samo o sobě zadokumentováno dvěma procesně použitelnými důkazy, a to svědectvím samotné poškozené a protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací. Hodnotu jí odcizených cenností ocenil pořízený znalecký posudek. K tomuto případu byla přiřazena též kupní smlouva o odkupu blíže nespecifikovaného zlomkového zlata uzavřená čtyři dny po činu obžalovaným Romanem Š. Podle výpisu z telekomunikačního provozu byl jeho mobilní telefon zachycen 46 minut před činem přibližně 1,2 km od místa činu, takže se pohyboval v lokalitě, v níž došlo k okradení poškozené Anny V. Zajištěny byly též velice nekvalitní kamerové záznamy z blízkého obchodního domu xxx, který přibližně čtvrt hodiny před činem navštívila poškozená. Po promítnutí jednoho z nich během její výpovědi v hlavním líčení poškozená

uvedla, že na něm poznává jednoho z útočníků, který jí následně přepadl v blízkém podchodu, a v jednacích síni za něj označila obžalovaného Dušana H. Nestalo se tak však během standardně provedené rekognice – od níž státní zástupce upustil proto, že se předtím vyjádřila v tom smyslu, že si podobu pachatelů nezapamatovala a nebyla by je schopna poznat – a nedostatečná kvalita daného kamerového záznamu znemožnila jeho odborné zkoumání antropologem a kvalifikované ztotožnění útočníka jím.

Z uvedeného je zřejmé, že v daných šesti případech – v případech přepadení poškozených Anny V., Hany M., Heleny H., Aleny Ch., Růženy V. a Anny V. – spojovalo obžalovaného Romana Šimoniče s krádežemi zlatých šperků těmito poškozeným to, že v určité časové souvislosti s těmito krádežemi odprodal zlomkové zlato. Z lokalizačních údajů vztahujících se k jeho mobilnímu telefonu bylo nadto možné usuzovat na to, že v některých z těchto případů se v době poměrně blízké době spáchání daných krádeží pohyboval v širším okolí míst, kde byly spáchány. Ani jednou však nebyl lokalizován na místě činu přímo v době činu. Stejně tak výkupny zlata, v nichž v inkriminované době odprodal zlato, nebyly schopny poskytnout bližší informaci než tu, že od něj odkoupily nespécifikované zlomkové zlato. Nebylo tedy možné přesně identifikovat jaké zlaté předměty jim odprodal a zda to byly skutečně ty, které byly odcizeny uvedeným poškozeným. Za situace kdy ho nepoznala ani jedna z poškozených to bylo málo na to, aby bylo možné dostatečně jednoznačně uzavřít, že byl jedním z pachatelů daných krádeží. Ve vztahu k obžalovanému Dušanu H. pak v průběhu dokazování nevyšlo najevo vůbec nic co by umožnilo v něm ztotožnit dalšího z pachatelů daných krádeží. V určitém směru proti němu svědčila jen výpověď poškozené Anny V., resp. to, že ho v jednacích síni před soudem označila za jednoho z pachatelů svého přepadení. V daném kontextu to však nebylo možné považovat za důkaz jeho pachatelství. Poškozená Anna V. totiž nebyla schopna ve svých výpovědích blíže popsat ani jednoho z útočníků a stejně tak nedokázala vyjádřit co z jejich podoby jí utkvělo v paměti, a to s poukazem na to, že k jejímu přepadení došlo v podchodu, neočekávaně a tak rychle, že si v okamžiku útoku pořádně nevšimla ani jednoho z útočníků a pak je už viděla jen zezadu při útěku z místa činu. Vzhledem k tomu, že se v návaznosti na to vyjádřila v tom smyslu, že je není schopna poznat, upustil státní zástupce od provedení rekognice s ní, byť jen během ní mohla obžalované procesně relevantním způsobem označit za pachatele svého přepadení. Provedení rekognice poté, co se s obžalovanými setkala v soudní jednacích síni, pak bylo z povahy věci vyloučeno.

Oproti tomu dostatek důkazů proti obžalovaným Romanu Š. a Dušanu H. byl shromážděn v případech přepadení poškozených Ludmily H., Jindry F. a Jaroslavy S.

K okradení poškozené Ludmily H. – k jednání pod bodem A. II. 2. výroku o vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem II. 10. obžaloby – se vztahovalo šest procesně použitelných důkazů, konkrétně svědectví samotné poškozené, znalecký posudek vyčísлюjící hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, kupní smlouva o odkupu zlatých cenností od obžalovaného Romana Š. a protokoly o provedených rekognicích. Pro přímou identifikaci pachatele dané krádeže měly význam především výsledky provedených rekognic. Při nich poškozená označila podle vzhledu za jednoho z pachatelů obžalovaného Romana Š., ale současně s ním i jednoho figuranta. Obžalovaného

Dušana H. pak poznala – byť ne jistě – podle hlasu, když podle vzhledu si ho s posuzovaným případem nespojila. Stejně se vyjádřila v hlavním líčení, a to s tím, že jeho vzhledu nevěnovala ve chvíli svého přepadení velkou pozornost. Oproti tomu obžalovaného Romana Š. v jednacím síni označila jednoznačně za toho útočníka, který jí z krku strhnul zlatý řetízek. Celkově vzato však s ohledem na průběh provedených rekognicí nevyzněla její identifikace pachatelů jejího přepadení úplně jistě. To, co v nich za této situace umožnilo podle Městského soudu v Praze bezpečně ztotožnit jejich pachatele, byly údaje o telekomunikačním provozu jejich mobilních telefonů. Podle výpisu z jejich telekomunikačního provozu se totiž v době činu a v době mu bezprostředně předcházející a bezprostředně po něm následující nacházely v místě činu a v jeho bezprostředním okolí. Poškozená Ludmila H. navíc během provedené rekognice jednoznačně identifikovala v zlatém řetízku vyfotografovaném při jeho odkupu od obžalovaného Romana Š. ve výkupně zlata jí odcizený řetízek.

K případu okradení poškozené Jindry F. – k jednání pod bodem A. II. 3. výroku o vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem II. 11. obžaloby – bylo k dispozici šest procesně použitelných důkazů, konkrétně svědectví poškozené, znalecký posudek vyčísľující hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, kupní smlouva o odkupu zlomkového zlata od obžalovaného Romana Š. a protokoly o provedených rekognicích. Také pro identifikaci pachatelů této krádeže měly význam především výsledky provedených rekognicí. Při nich poškozená poznala v obžalovaném Dušanu H. toho z pachatelů, s nímž byla při strhávání řetízku v přímém kontaktu, zatímco obžalovaného Romana Š. nepoznala. To, co umožnilo spojit s danou krádeží i tohoto obžalovaného – tedy Romana Š. – byly údaje o telekomunikačním provozu na jeho mobilním telefonu. Podle výpisů z telekomunikačního provozu byly totiž mobilní telefony obou obžalovaných zachyceny přibližně hodinu před činem v xxx v Praze xxx, přibližně 800 m od místa činu, v následující době se pak nadále pohybovaly v tomto prostoru a tři hodiny po činu byly lokalizovány na xxx v Praze, nedaleko od místa, kde tehdy obžalovaný Roman Š. podle zajištěné kupní smlouvy odprodal zlomkové zlato.

Okradení poškozené Jaroslavy S. – jednání pod bodem A. II. 4. výroku o vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem II. 12. obžaloby – bylo zadokumentováno svědectvím samotné poškozené a protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací. Hodnotu jí odcizených cenností ocenil pořízený znalecký posudek. K tomuto případu bylo možné přiřadit též kupní smlouvu o odkupu zlata uzavřenou obžalovaným Romanem Š. Pro přímou identifikaci pachatele dané krádeže pak měly klíčový význam výsledky provedené rekognice. Při ní poškozená poznala podle vzhledu a hlasového projevu obžalovaného Romana Š. Podle výpisů údajů o telekomunikačním provozu byl nadto jeho mobilní telefon – a mobilní telefon obžalovaného Dušana H. – zachycen 41 minut před činem na trase xxx metra v úseku xxx, v době bezprostředně předcházející činu v jeho bezprostřední blízkosti a poté o tři hodiny později na Praze xxx. To ve svém celku umožnilo podle Městského soudu v Praze učinit závěr, že se dopustil dané krádeže.

Na druhé straně se nepodařilo opatřit dostatek jednoznačně vyznívajících důkazů identifikujících pachatele přepadení dalších dvou poškozených, a to Evy N. a Libuše H.

K případu poškozené Evy N. – k jednání pod bodem D. 1. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 13. obžaloby – bylo k dispozici šest procesně použitelných důkazů: svědectví poškozené, znalecký posudek vyčíslijící hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, kupní smlouva o odkupu zlata od obžalovaného Romana Š., zajištěné kamerové záznamy a protokoly o provedených rekognicích. Pro identifikaci pachatele daného přepadení mohl mít klíčový význam výsledek provedené rekognice, ale při ní poškozená nikoho nepoznala. V jednacím síni v průběhu hlavního líčení pak označila za toho, kdo jí strhnul odcizený zlatý řetízek s přívěskem, obžalovaného Dušana H., avšak pro její přepadení byl před soud postaven obžalovaný Roman Š. Zajištěné kamerové záznamy pak byly velice nekvalitní, obsahovaly jen jednotlivé sekané sekvence a byly na nich zachyceni dva muži následující poškozenou – patrně pachatelé dané krádeže – kteří by mohli typově odpovídat obžalovaným, avšak zcela nedostatečná kvalita těchto kamerových záznamů znemožnila jejich odborné zkoumání znalcem z oboru antropologie a kvalifikované ztotožnění pachatelů daného přepadení. Vedle uvedené smlouvy o odkupu zlata znějící na obžalovaného Romana Š. byla zajištěna i její fotografie s odkoupeným řetízkem a přívěskem, typově odpovídajícím popisu odcizených cenností poškozenou Evou N. Poškozená je také ztotožnila při provedené rekognici podle fotografií. To byl jediný důkaz spojující obžalovaného Romana Š. s danou krádeží, ale sám o sobě nemohl z povahy věci postačovat k dostatečně jednoznačnému ztotožnění jejího pachatele v tomto obžalovaném. Nebylo totiž možné vyvrátit jeho obhajobu založenou na tvrzení, že dané cennosti pouze přeprodlával.

Okradení poškozené Libuše H. – jednání pod bodem D. 2. výroku prvního rozsudku vneseného v této trestní věci a pod bodem II. 14. obžaloby – bylo zadokumentováno jejím svědectvím a protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací. Na místě činu byla zajištěna pachová stopa a čtyři biologické stopy. Pachová stopa nebyla vyhodnocena s poukazem na její nedostatečnou kvalitu a neúčelnost takového kroku a odborným zkoumáním z oboru genetiky se z nalezených biologických stop nepodařilo izolovat DNA. Odcizené cennosti byly oceněny znaleckým posudkem z boru ekonomiky. K tomuto případu byla přiřazena též kupní smlouva o odkupu blíže nespecifikovaného zlomkového zlata uzavřená den po činu obžalovaným Romanem Š., jenž byl pro danou krádež postaven před soud. Jeho mobilní telefon ovšem nebyl podle výpisů z telekomunikačního provozu v inkriminované době zachycen na místě činu ani v jeho okolí (oproti tomu mobilní telefon obžalovaného Dušana H., jenž nebyl pro tuto krádež trestně stíhán, byl 14 minut po činu lokalizován v okolí místa činu). Pro přímou identifikaci pachatele daného přepadení mohly mít za této důkazní situace zásadní význam výsledky provedených rekognic. Při nich sice poškozená Libuše H. označila za pachatele, který jí strhnul řetízkou, obžalovaného Romana Š., ale nebyla si nijak jistá, a současně uvedla, že by to mohl být i jeden z figurantů zúčastňujících se rekognice. V průběhu hlavního líčení v jednacím síni pak nikoho nepoznala. O takto neurčité výsledky provedených rekognic a nejednoznačná vyjádření poškozené nebylo možné opřít závěr o vině obžalovaného Romana Š. danou krádeží.

Jistější si v tomto ohledu byla u provedených rekognic a v hlavním líčení před soudem poškozená Bronislava H. Nadto, obžalovaný Roman Š., kterého označila za pachatele svého přepadení, byl na místě činu v době činu lokalizován též údaj o telekomunikačním provozu. K případu okradení této poškozené – tedy k jednání pod bodem A. II. 5. výroku o

vině prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem II. 15. obžaloby – bylo přiřazeno šest procesně použitelných důkazů, konkrétně svědectví samotné poškozené, znalecký posudek vyčísľující hodnotu jí odcizených cenností, výpisy údajů o telekomunikačním provozu, kupní smlouva o odkupu zlomkového zlata od obžalovaného Romana Š., kamerový záznam z výkupny zlata a protokoly o provedených rekognicích. Pro identifikaci pachatele dané krádeže měly zásadní význam výsledky provedených rekognicí. Při nich označila poškozená za jejího pachatele obžalovaného Romana Š., ale i jednoho figuranta, a to s tím, že „neví“. V hlavním líčení před soudem si již byla jistější a v obžalovaném Romanu Š. jednoznačně poznala pachatele svého přepadení. S ohledem na nejednoznačný výsledek provedených rekognicí by to nepostačovalo pro závěr o vině obžalovaného Romana Š. Podstatné však bylo, že podle výpisů z telekomunikačního provozu se jeho mobilní telefon v době spáchání dané krádeže pohyboval na místě činu. To byl v daném kontextu klíčový důkaz proti němu.

Okradení poslední poškozené – Drahomíry K. – jednáním pod bodem C. 3 výroku prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci a pod bodem II. 16. obžaloby bylo zadokumentováno jejím svědectvím a protokolem o ohledání místa činu s fotodokumentací. Odcizené cennosti byly oceněny znaleckým posudkem z boru ekonomiky. K tomuto případu byla přiřazena též kopie kupní smlouvy o odkupu zlomkového zlata od obžalovaného Romana Š. Vedle ní byla zajištěna i její fotografie s odkoupeným řetízkem a přívěskem, typově odpovídajícím popisu odcizených cenností poškozenou. Ta je také ztotožnila při provedené rekognici podle fotografií. Podle výpisů z telekomunikačního provozu byl v inkriminované době zachycen v širším okolí místa dané krádeže mobilní telefon obžalovaného Dušana H. To svědčilo proti tomuto obžalovanému, ale při absenci dalších důkazů ztotožňujících ho jako pachatele dané krádeže to samo o sobě nemohlo opodstatnit závěr o jeho vině touto krádeží. Ne zcela jednoznačně totiž vyzněly také výsledky provedených rekognicí. Při první z nich poškozená Drahomíra K. nikoho nepoznala, tedy ani žádného z obžalovaných ne, při druhé z nich poznala obžalovaného Dušana H. na 75%; obžalovaného Romana Š. pak vůbec nepoznala. U soudu během své výpovědi přitom uvedla, že jí pachatele jejího přepadení připomíná právě obžalovaný Roman Š. – jenž ovšem pro něj nebyl postaven před soud – a naopak nepoznala obžalovaného Dušana H. – který pro něj byl trestně stíhán.

Z uvedeného je patrné, že k řadě stíhaných případů loupežných přepadení poškozených a jejich okradení chyběly relevantní procesně použitelné důkazy ztotožňující obžalované jako jejich pachatele, v některých dalších případech pak opatřené důkazy ztotožňovaly jejich pachatele jen s určitou mírou pravděpodobnosti. Zřejmé tak vůbec nebylo co mělo prokazovat podíl obžalovaného Dušana H. na přepadení Evy H., Taťjany Š., Heleny H. a Hany M., účast obou obžalovaných na přepadení poškozených Anny V., Heleny H., Aleny Ch., Růženy V. a Anny V. a účast obžalovaného Romana Š. na přepadení Evy N. Pouze v rovině pravděpodobnosti – ať už větší nebo menší – umožňovaly opatřené důkazy spojit oba obžalované se stíhaným přepadením D. K., obžalovaného Romana Š. se stíhanými přepadeními poškozených Heleny H., Hany M. a Libuše H. a obžalovaného Dušana H. se stíhaným přepadením poškozené Drahomíry K. O tom, že se oba obžalovaní nebo někdo z nich vyskytoval přibližně v době činu v okolí místa činu v případech přepadení poškozených Evy H., Taťjany Š., Evy N. a Anny V. mohly svědčit skutečnosti vyplývající ze znaleckých analýz zajištěných kamerových záznamů, ale ty nebyly provedeny s ohledem na

nedostatečnou kvalitu daných záznamů, znemožňující jejich kvalifikované odborné posouzení. K identifikaci pachatelů přepadení poškozené Anny V. – ale i poškozených Heleny H. a Anny V. – pak mohly vést též rekognice s nimi, ale ani ty nebyly provedeny s ohledem na nedostatečný popis pachatelů jejich přepadení z jejich strany a s ohledem na jejich vyjádření, že by je nebyly schopny poznat (to také zpochybnilo vypovídací hodnotu následného označení obžalovaného Romana Š. za pachatele přepadení poškozené Anny V. v jednacích sáních v hlavním líčení). V daném skutkovém rámci nemohlo uvedené důkazní mezery překlenout ani to, že všechna stíhaná přepadení – tedy i ta výše uvedená, v jejichž případech se nepodařilo jednoznačně ztotožnit v obžalovaných jejich pachatele – byla provedena obdobným způsobem, s využitím stejného modu operandy (nečekaným stržením zlatých šperků z krku poškozených starších žen).

Zatímco tedy shromážděné důkazy bezpečně dokládaly, že došlo ke všem stíhaným loupežným přepadením a krádežím, v případech útoku na poškozené D. K., Helenu H., Annu V., Hanu M., Helenu H., Alenu Ch. a Annu V. absentovaly důkazy dostatečně jednoznačně svědčící pro to, že se jich dopustili právě obžalovaní Roman Š. a Dušan H., v případech útoku na poškozené Evu N. a Libuši H. pro to, že se jich dopustil obžalovaný Roman Š. a v případech útoku na poškozené Evu H., Tatjanu Š. a Drahomíru K. pro to, že se jich dopustil obžalovaný Dušan H. A nejen to, existenci takových důkazů netvrdila ani obžaloba. Bylo přitom na obžalobě a státním zástupci, aby rozvedli, o co opírají skutkové tvrzení, že právě jmenovaní – tedy obžalovaní Roman Š. a Dušan H. – také v uvedených případech – stejně jako v ostatních stíhaných případech – se podíleli na loupežných přepadeních a okradeních poškozených, a zejména aby označili a opatřili důkazy, které to prokazují, což se nestalo. To vedlo Městský soud v Praze v uvedených případech k **zproštění obžalovaných** Romana Š. a Dušana H. obžaloby. Učinil tak – jak je patrné ze zprošťujících výroků prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci – postupem podle § 226 písm. c) trestního řádu, a to s ohledem na to, že v uvedených případech nebylo prokázáno, že se stíhaných loupežných přepadení a krádeží dopustili právě oni.

Současně Městský soud v Praze, vycházející ze shora uvedených důkazů, dospěl v prvním rozsudku vyneseno v této trestní věci k závěru, že v ostatních posuzovaných případech – tedy v případech loupežných přepadení a okradení Marie K., Jindřicha M., Evy K., Evy H., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. – se obžalovaní Roman Š. a Dušan H. – ať už oba společně nebo jeden z nich – dopustili stíhané trestné činnosti v rozsahu vymezeném ve výrokové části daného rozsudku ze dne 16. prosince 2015. Závěr o **vině obžalovaných** v těchto případech učinil Městský soud v Praze na základě výše shrnutých skutečností vyplývajících z provedených důkazů.

Za podstatné považoval Městský soud v Praze v této souvislosti zejména následující skutečnosti:

Základní výchozí skutkové okolnosti daných případů představovaly přepadení starších osob na různých místech Prahy s cílem zmocnit se jejich cenností, zvláště pak šperků, příp. finančních prostředků, které měly u sebe. V některých z těchto případů byla tato přepadení spojena s pohrůzkou užití násilí nebo s přímým užitím násilí – to platilo o případech přepadení poškozených Evy H., Marie K., Jindřicha M. a Evy K. – v ostatních

případech pak pachatelé využili moment překvapení a znenadání strhli poškozeným šperky z krku – tak tomu bylo v případech okradení poškozených Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. Následně pak byly odcizené cennosti prodány do výkupen zlata. U jedné z poškozených osob – Evy H. – se následkem násilného jednání pachatelů vůči ní vyvinula akutní posttraumatická stresová porucha zásadně ovlivňující její běžný život. Celkově vzato utrpěli uvedení poškození – tedy Eva H., Marie K., Jindřich M., Eva K., Gabriela S., Ludmila H., Jindra F., Jaroslava S. a Bronislava H. – škodu ve výši nejméně 123.840,- Kč.

Pachatelé daných jednání byli podle zjištění Městského soudu v Praze učiněných na základě výše shrnutých důkazů obžalovaní Roman Š. a Dušan H., zčásti spolu, zčásti samostatně a zčásti s dalšími neztotožněnými osobami: Oba obžalovaní spolu okradli – jak shledal Městský soud v Praze v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci – poškozené Gabrielu S., Ludmilu H. a Jindru F. Obžalovaný Roman Š. společně s dalším neztotožněným mužem oloupil poškozenou Evu H. a sám oloupil poškozenou Marii K. Vedle toho okradl dvě další poškozené, Jaroslavu S. a Bronislavu H. Obžalovaný Dušan H. jednal při loupežném přepadení poškozeného Jindřicha M. v součinnosti s dalším neztotožněným mužem, zatímco poškozenou Evu K. oloupil sám. Ve všech těchto případech vedlo k ztotožnění obžalovaných jako pachatelů útoku na uvedené poškozené provedení rekognicí s nimi. Při nich totiž poškození poznali obžalované a označili je za osoby, které je oloupily nebo okradly. Výsledky provedených rekognicí však nebyly jediným důkazem proti obžalovaným. To bylo významné i proto, že při nich někteří z jmenovaných poškozených neoznačili obžalované za pachatele svých přepadení s naprostou jistotou, ale ve výše specifikovaných případech míru své jistoty vyjádřili procenty, resp. zároveň označili za možného pachatele též některého z figurantů. Klíčové tak bylo za této situace zejména to, že ve většině daných případů – v případech přepadení poškozených Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. – bylo možné dovodit z lokalizačních údajů mobilních telefonů užívaných obžalovanými, že se v době činů nacházeli na místě činů. V obžalovaném Romanu Š. pak byl vesměs ztotožněn prodejce cenností odcizených v posuzovaných případech poškozeným a obžalovaný Dušan H. ho v řadě těchto případů – jak sám připustil – doprovázel do příslušných výkupen zlata, v nichž byly následně zajištěny uzavřené kupní smlouvy. Širší okolnosti případu přepadení poškozeného Jindřicha M. pak popsaly ve shodě s ním svědkyně Petra H. a Adéla Ř. A v případě loupežného přepadení Evy H. byla pachovou identifikací potvrzena shoda otisku pachové stopy z místa činu s pachovým vzorkem obžalovaného Romana Š. Zranění utrpěná touto poškozenou a její dlouhodobé postižení posttraumatickou stresovou poruchou pak byly zadokumentovány příslušnými lékařskými zprávami a výstupy pořízeného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie. To vše – spolu s dalšími výše rozvedenými skutečnostmi – umožnilo podle Městského soudu v Praze učinit jednoznačný závěr o vině obžalovaných v těchto případech.

Jednání obžalovaného Romana Š. přitom Městský soud v Praze v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci dne 16. prosince 2015 po právní stránce **kvalifikoval** jako pokračující zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d), odst. 3 trestního zákoníku a jednání obžalovaného Dušana H. jako pokračující zvlášť závažný zločin loupeže podle §

173 odst. 1 trestního zákoníku a pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a d) trestního zákoníku.

Celkově vzato tedy dospěl Městský soud v Praze ve svém rozsudku č.j. 40 T 9/2015-1764 ze dne 16. prosince 2015 k závěru, že v řízení byla spolehlivě prokázána vina obžalovaných Romana Š. a Dušana H. okradením poškozených Gabriely S., Ludmily H. a Jindry F., vina obžalovaného Romana Š. oloupením poškozených Evy H. a Marie K. a okradením poškozených Jaroslavy S. a Bronislavy H. a vina obžalovaného Dušana H. loupežným přepadením poškozených Jindřicha M. a Evy K. Oproti tomu v případech útoků na poškozené D. K., Helenu H., Annu V., Hanu M., Helenu H., Alenu Ch. a Annu V. absentovaly podle zjištění Městského soudu v Praze důkazy dostatečně jednoznačně svědčící pro to, že se jich dopustili právě obžalovaní Roman Š. a Dušan H., v případech útoků na poškozené Evu N. a Libuši H. pro to, že se jich dopustil obžalovaný Roman Š., a v případech útoků na poškozené Evu H., Tatjanu Š. a Drahomíru K. pro to, že se jich dopustil obžalovaný Dušan H. To vedlo k jejich zproštění dané části obžaloby.

Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí vyneseném v této trestní věci – v usnesení č.j. 10 To 15/2016-1911 ze dne 29. března 2016 – ocenil důkazní aktivitu procesních stran a nemalé úsilí vynaložené k spolehlivému zjištění skutkového stavu i snahu vypořádat se s opatřeným důkazním materiálem a plně podloženými shledal zprošťující výroky citovaného rozsudku Městského soudu v Praze. Na druhé straně zrušil odsuzující část tohoto rozsudku s tím, že je nezbytné, aby Městský soud v Praze precizoval své hodnotící úvahy, rozšířil je i na další provedené důkazy a zhodnotil náležitě všechny skutkové aspekty posuzovaných případů. V tomto kontextu připomněl nezbytnost blíže se zabývat vypovídací hodnotou provedených rekognicí, a to zvláště v případech, kdy poznávající poškozené osoby označily obžalované za pachatele svých přepadení toliko s určitou mírou jistoty. V návaznosti na to shledal nezbytným vypořádat se s tím, že v některých případech byly těmto osobám předloženy v době předcházející provedení rekognicí fotografie obžalovaných. Ve vztahu k znovupoznání obžalovaných některými slyšenými poškozenými v průběhu hlavního líčení zdůraznil, že si je vědom zákonné úpravy a judikatury kladoucí důraz na dodržení pravidel pro provádění rekognicí, ale současně se vyslovil v tom smyslu, že není přesvědčen o nezbytnosti zcela odhlížet od poznatku, že ta která poškozená osoba poznala obžalované v jednacím síni, byť takovému poznání nelze přikládat stejnou důkazní váhu jako poznání v rámci rekognicí. V této souvislosti připomněl také význam popisů útočnicků podaných poškozenými, ať už v rámci svědeckých výpovědí nebo při rekognicích před samotným zahájením poznávání. Zároveň shledal nezbytným vypořádat se případnými diametrálními odlišnostmi odhadů věku útočnicků poškozenými a skutečného věku obžalovaných, které za útočníky označili, aniž by to ovšem podle jeho názoru obžalované nutně vylučovalo jako pachatele daných přepadení. Mezi důkazy, jimiž se Městský soud v Praze vůbec nezabýval, ačkoliv tak mohl učinit, zařadil identikity vytvořené některými svědky a fotografie pořízené ze zajištěných kamerových záznamů. V tomto kontextu se na jedné straně ztotožnil s Městským soudem v Praze v tom, že nebylo na něm, aby při absenci znaleckých analýz z oboru antropologie posuzoval sám individuální shodu podoby osob obžalovaných s osobami zachycenými na těchto záznamech, ale na druhé straně vyslovil přesvědčení, že z nich pořízené fotografie neměly být zcela ponechány stranou, neboť bylo na místě posoudit, zda je dána typová podobnost mezi osobami na nich zachycenými a obžalovanými, případně

druhá shoda jejich oblečení. Jednalo se totiž – jak připomněl – o nezanedbatelný pomocný podklad. Své výhrady vyslovil též k tomu, že Městský soud v Praze opomenul hodnotit to, zda byly splněny zákonné podmínky pro provedení výslechu svědků Evy H. a Jindřicha M. jako neodkladných či neopakovatelných úkonů v době před zahájením trestního stíhání, a že se dostatečně nezabýval subjektivní stránkou jednání obžalovaného Romana Š. ve vztahu k následku v podobě způsobení těžké újmy na zdraví poškozené Evy H. Zároveň shledal nezbytným dořešit otázku rekognice provedené s poškozenou Marií K. jako poznávající osobou. Identifikoval totiž, že protokol o rekognici s ní není jednoznačný v tom, koho označila za pachatele svého přepadení. Tento protokol je doprovázen fotodokumentací, ale v jeho textu není u seznamu zúčastněných osob uvedeno jaká čísla si vybrali obžalovaní a v jakém pořadí si stoupli v řadě ukázaných figurantů. Při vlastní rekognici pak možná poškozená Marie K. označila muže – jak konstatoval Vrchní soud v Praze – který byl fyzicky zařazen v řadě jako v pořadí třetí, tedy obžalovaného Romana Š., nicméně použitá formulace „poznávám muže pod č. 3“ nasvědčovala spíše tomu, že se jednalo o údaj o číslu, které poznaná osoba držela v ruce, což byla jiná osoba než obžalovaný Roman Š., jenž měl číslo 4 nikoliv číslo 3.

V hlavním líčení před Městským soudem v Praze pokračujícím po vynesení tohoto rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo předmětem jednání posouzení skutků spočívajících v přepadeních Evy H., Marie K., Jindřicha M., Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H.

Městský soud v Praze v hlavním líčení **doplnil dokazování** opětovnými výsledky obžalovaných Romana Š. a Dušana H., doplňujícím svědectvím poškozené Marie K. a několika listinnými důkazy předloženými obhajobou. V návaznosti na to znovu zhodnotil všechny provedené důkazy. Přitom shledal důvod pro změnu v původně učiněných klíčových skutkových zjištěních pouze ve vztahu k případu loupežného přepadení poškozené Marie K. V ostatních posuzovaných případech – tedy v případech loupežných přepadení a okradení Evy H., Jindřicha M., Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. – znovu na základě vyhodnocení provedených důkazů shledal, že se obžalovaní Roman Šimonič a Dušan Holub – ať už oba společně nebo jeden z nich – dopustili stíhané trestné činnosti v rozsahu vymezeném ve výrokové části tohoto rozsudku

Doplňující výpovědi obžalovaných Romana Š. a Dušana H. nepřinesly nic nového co by mohlo přispět k objasnění věci. Oba obžalovaní setrvali na svých skutkových tvrzeních z předchozích stadií řízení a zdůraznili, že se nedopustili žádného z přepadení, která jsou jim kladena za vinu. Dovolávali se přitom toho, že v době oněch přepadení byli na různých stavbách, kde pracovali jako brigádníci. Pokud v té souvislosti požadovali obstarání stavebních deníků společnosti xxx, soud neshledal důvod je opatřovat, neboť jmenovaná společnost sdělila, že v jí vedených stavebních denících nejsou evidováni manuální pracovníci. Ve stejném smyslu se konec konců vyjádřil též otec obžalovaného Dušana H., K. H. Ten také vyloučil, že by se daných stavebních prací spolu s jeho synem zúčastnil obžalovaný Roman Š., jak tento tvrdil. Jestliže pak tento dal najevo připravenost podrobit se vyšetření na polygrafu k prověření věrohodnosti svých tvrzení, shledal Městský soud v Praze provedení takového vyšetření zjevně nadbytečným, nezpůsobitelným jakkoliv přispět k objasnění věci. Ve svých doplňujících výpovědích se oba obžalovaní soustředili na popsání svých

osobních poměrů a specificky pak svých vazeb na Českou republiku. V této souvislosti uvedli, že v Praze a v jejím okolí žije několik jejich strýců a tet, ale i jejich nezletilé děti – R. G., syn obžalovaného Romana Š., a Š. a S. H., dcery obžalovaného Dušana H. – a jejich matky, Irena G. a Simona G. Tuto skutečnost doložili rovněž příslušnými listinami.

V tištěné podobě jsou k dispozici rovněž identikity, které byly vytvořeny s některými poškozenými a použity při pátrání po osobách pachatelů daných přeapadení. Z dokumentace obsažené v trestním spisu – specificky pak z příslušných policejních záznamů – přitom lze usuzovat na to, že přispěly k identifikaci obžalovaných Romana Š. a Dušana H. a k jejich následnému zadržení, neboť vykazovaly velkou podobnost s jejich podobou. To platilo zvláště o takových identikitech vytvořených s poškozenými Jindrou F. a Jaroslavou S. K témuž přispělo též tipování osob pachatelů daných přeapadení s využitím sad fotografií. Tyto fotografie na fotopanelu byly předloženy dvěma z poškozených figurujících v této věci, Jaroslavě S. a Evě H. Zdokumentováno je přitom o jaké fotografie se jednalo, stejně jako to, že obě jmenované označily za pachatele svých přeapadení osobu na fotografii s vyobrazením obžalovaného Romana Š. Stalo se tak v průběhu šetření směřujících k objasnění daných přeapadení před zahájením trestního stíhání obžalovaných, aniž by to vyloučilo následné provedení rekognicí in natura s obžalovanými po jejich zadržení a aniž by to jakkoliv znehodnotilo výsledky těchto rekognicí. Ta skutečnost, že jmenovaným byly s určitým časovým předstihem před zahájením trestního stíhání ukázány panely s fotografiemi, mezi nimiž byly i fotografie budoucích obžalovaných, byla náležitě zaznamenána v pořizovaných protokolech o následně provedených rekognicích a nic nenasvědčuje tomu, že jmenované věděly, že na fotografiích označily osobu, která byla následně obviněna. Nic proto nesvědčí pro závěr, že uvedený úkon jakkoliv ovlivnil dané rekognice s jmenovanými. Totéž platí o rekognicích s poškozenými Evou K. a Jindrou F. Tyto poškozené jen velice neurčitě připustily možnost, že i jim byly v rámci tipování osob pachatelů daných přeapadení před zahájením trestního stíhání předloženy sady fotografií na fotopanelech, ale nic nesvědčí o tom, že na nich poznaly pachatele svých přeapadení a už vůbec pak ne že tak byly vědomě seznámeny s podobou obžalovaných Romana Š. a Dušana H.

Do stadia řízení před zahájením trestního stíhání obžalovaných spadly rovněž první výsledky dvou poškozených, a to Evy H. a Jindřicha M. Provedeny byly jako neodkladné úkony v situaci, kdy nebylo možné bezprostředně zahájit trestní stíhání konkrétních osob, jednalo se o svědectví s rozhodujícím významem pro jeho zahájení a během doby hrozila ztráta jejich důkazní hodnoty. Nadto bylo s ohledem na špatný zdravotní stav a stáří jmenovaných možné důvodně pohlížet na ně jako na úkony potenciálně neopakovatelné. V souladu se zákonem proto byly provedeny postupem podle § 158 odst. 9 a § 158a trestního řádu. Výpověď devadesátiletého Jindřicha M. se následně ukázala být neopakovatelnou vzhledem k jeho dlouhodobě velice špatnému zdravotnímu stavu a v hlavním líčení byla přečtena postupem podle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu. V případě poškozené Evy H. bylo problematické to, že její výpověď zopakovatelná byla, ale po zahájení trestního stíhání nebyla v přípravném stadiu řízení zopakována, jak to vyžaduje ustanovení § 164 odst. 4 trestního řádu. Tuto vadu nicméně překlenulo to, že jmenovaná podala osobně svědectví v hlavním líčení před soudem, aniž by bylo třeba použít protokol o její výpovědi z přípravného stadia řízení.

Procesně korektním způsobem byly v hlavním líčení provedeny též výslechy ostatních poškozených figurujících v této trestní věci, takže nebyl důvod je opakovat nebo doplňovat. Dovyslechnutí poškozené Marie K. v pokračování hlavního líčení po vrácení části věci Městskému soudu v Praze Vrchním soudem v Praze k novému rozhodnutí bylo za této situace motivováno pouze potřebou odstranit výše uvedenou – Vrchním soudem v Praze identifikovanou – nejasnost protokolu o rekognici s ní. Poškozená **Marie K.** k průběhu dané rekognice před soudem jednoznačně uvedla, že pachatele přepadení označila uvedením čísla, které držel v ruce. V pořizovaném protokolu je pak zachyceno její vyjádření v tomto znění: „U druhé rekognice poznávám, jako pachatele, který mě přepadl, muže pod č. 3, poznávám ho podle obličeje a postavy.“ Z fotodokumentace připojené k tomuto protokolu je přitom zřejmé, že číslem 3 byl označen jeden z figurantů, zatímco obžalovaný Roman Š. v ruce držel číslo 4. Před soudem sice poškozená Marie K. znovu jednoznačně označila za pachatele svého přepadení tohoto obžalovaného, tomu však nebylo možné z povahy věci dát přednost před daným výsledkem náležitě provedeného procesu znovupoznání v rámci rekognice. Nezbylo tedy než vyjít z toho, že v obžalovaném Romanu Š. neztotožnila pachatele svého přepadení. Výsledek dané rekognice přitom měl zásadní význam pro jeho identifikaci. To, že obžalovaného Romana Š. označila v hlavním líčení za jeho pachatele sice založilo podezření, že jím byl, a toto podezření zvýšilo to, že jím užívaný mobilní telefon byl ještě přibližně půl hodiny po jejím přepadení lokalizován v blízkém okolí místa činu, avšak při absenci jeho znovupoznání během náležitě provedené rekognice to nepostačilo k dostatečně podloženému závěru o tom, že jí skutečně přepadl.

To vedlo Městský soud v Praze v tomto případě k **zproštění obžalovaného Romana Š.** obžaloby. Městský soud v Praze tak učinil – jak je patrné ze zprošťujícího výroku tohoto rozsudku – postupem podle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť v tomto případě nebylo prokázáno, že se daného loupežného přepadení dopustil právě on.

Zároveň Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v ostatních posuzovaných případech – tedy v případech přepadení Evy H., Jindřicha M., Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. – se obžalovaní Roman Š. a Dušan H. dopustili stíhané trestné činnosti v rozsahu vymezeném ve výrokové části tohoto rozsudku.

Pro závěr o **vině obžalovaných** v těchto případech považoval Městský soud v Praze za zásadní následující skutečnosti vyplývající z provedených důkazů:

K oloupení poškozené **Evy H.** dne 16. září 2014 pod bodem A. I. 1. výroku o vině tohoto rozsudku:

Při rekognici poškozená Eva H. poznala pachatele svého přepadení v obžalovaném Romanu Š. Před provedením rekognice popsala jeho podobu v základních rysech plně ve shodě s tím, jak skutečně vypadal, a zdůraznila, že jí v paměti zůstal zejména výraz jeho očí. Především podle výrazu jeho očí – ale nejen podle něho – ho pak také poznala v průběhu samotné rekognice, jak je zaznamenáno v protokole o ní. To, že přitom zároveň dodala, že si není „jistá na 100%“, nemohlo v daném kontextu nijak snížit vypovídací hodnotu tohoto jeho znovupoznání z její strany. To platí tím spíše, že jeho podobu znovu velice emotivně a výstižně popsala při výslechu v jeho nepřítomnosti v hlavním líčení před soudem. Důraz přitom opět položila na to, že ve tváři měl agresivní až zlý výraz a nepřátelské oči, do nichž se

mu při útoku dívala. Současně doplnila, že byl snědé pleti a střední postavy, ve věku okolo čtyřiceti let, a na sobě měl tmavé oblečení: triko, džíny a sportovní obuv. I v tomto případě uvedla, že si tím je jista „jen“ na 99%, přičemž onu nepatrnou míru nejistoty přičetla svému rozrušení. Naopak, když jí byly předloženy fotografie pořízené z kamerového záznamu z výkupny zlata, na nichž byly zachyceny dvě osoby (obžalovaní Roman Š. a Dušan H.), nedala najevo žádnou míru nejistoty a bezpečně na nich poznala vpravo stojícího obžalovaného Romana Š. Ten byl zadržen spolu s obžalovaným Dušanem H. dne 4. října 2014 a tehdy oba nezávisle na sobě shodně uvedli, že byli v době, kdy dne 16. září 2014 okolo 17.00 hodin došlo k jejímu přepadení, ale i v době předchozí, již od ranních hodin dne 16. září 2014, v práci na blíže nespecifikovaném staveništi „na druhém konci Prahy“. Toto jejich tvrzení však nebylo zcela zjevně pravdivé. Uvedeného dne totiž byli od 13.40 do 14.50 hodin zajištěni na úřadovně Cizinecké policie na Praze 8. V dokladech, které to dokumentují, je přitom rovněž zaznamenáno jaké oblečení tehdy měli na sobě. V případě obžalovaného Romana Š. se jednalo o černé triko, tmavé rifle a tmavou sportovní obuv značky Adidas. To plně koresponduje s tím, co o oblečení přímého pachatele svého přepadení uvedla poškozená Eva H., ale i tomu, co měl obžalovaný Roman Š. na uvedených fotografiích z výkupny zlata a na kamerových záznamech z blízkého okolí místa daného přepadení v Praze xxx. Tyto kamerové záznamy nepokrývají místo, kde došlo k samotnému přepadení poškozené Evy H., ale zachycují místa v jeho bezprostředním okolí. Jejich nedostatečná kvalita zabránila jejich antropologickému zkoumání a individuálnímu ztotožnění osob na nich zachycených, ale jak ony, tak fotografie z nich pořízené, jsou natolik ostré, aby na nich bylo rozeznatelné oblečení jimi zachycených osob. Je přitom zjevné, že jeden z utíkajících pachatelů, kteří jsou na nich zachyceni, typově odpovídá postavě obžalovaného Romana Š. a má stejné oblečení jaké tento měl během předchozí kontroly na Cizinecké policii i během následného prodeje cenností ve výkupně zlata. To, že v těchto případech šlo právě o tohoto obžalovaného, je bezpečně doloženo, neboť v obou těchto případech byla zjištěna jeho totožnost, poprvé kontrolujícími policisty, podruhé prodavačkou výkupny zlata. V této výkupně ve xxx v Praze prodal přibližně dvě hodiny po přepadení poškozené Evy H. na základě dvou kupních smluv, které sám vydal policejním orgánům, nejprve 2,79 g zlomkového zlata a poté 9,7 g zlomkového zlata. O tom, že to byl právě on, svědčí vedle výše uvedeného nepřímo též to, že podle výpisu telekomunikačního provozu byl tehdy jeho mobilní telefon zachycen v okolí xxx nedaleko místa oné výkupny zlata. Obdobně pak dokladem toho, že byl předtím na místě přepadení poškozené Evy H., jsou výsledky provedené pachové identifikace. Pachovou identifikací totiž byla potvrzena shoda otisku pachové stopy z místa činu s pachovým vzorkem obžalovaného Romana Š. To vše ve svém celku umožnilo v něm jednoznačně ztotožnit pachatele daného loupežného přepadení. Z výpovědi poškozené Evy H. lze zároveň usuzovat na to, že se ho nedopustil sám, ale s dalším spolupachatelem. Ten však na ní bezprostředně nezaútočil a zůstal stát opodál, takže si nevšimla jeho podoby a nedokázala ho popsat ani ztotožnit během provedených rekognicí.

Poškozená Eva H. při daném loupežném přepadení utrpěla poměrně značná zranění hlavně na hlavě. Obžalovaný Roman Š. jí totiž při jejím přepadení hrubě vtláčil do vchodových prostor domu, v němž bydlela, velkou silou jí strhl z krku náhrdelník a tři zlaté řetízky a nakonec jí povalil na zem, takže se udeřila do obličeje a do nosu a začala jí téci krev. Jí utrpěná zranění jsou zadokumentována příslušnými lékařskými zprávami s fotodokumentací. Tato zranění se podařilo poměrně rychle vyléčit, ale mnohem větší a

v podstatě trvalou újmu utrpěla v psychické oblasti. Podle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví totiž trpí v důsledku daného násilného přeapadení posttraumatickou stresovou poruchou, která doposud zásadě ovlivňuje její běžný život a podstatně jí omezuje v běžných činnostech. U poškozené došlo k rozvoji afektivní lability, ve vazbě na prožitou událost trpí zvýšenou úzkostností a fobickými obtížemi (má například obavy opustit své domácí prostředí, jít někam sama, vypovídat v přítomnosti neznámých osob) a došlo u ní k prohloubení poruch spánku, včetně děsivých představ (děsivé sny). Její onemocnění má zřejmou negativní progresi a fakticky jí brání ve společenském životě, na který před tím byla zvyklá. Tato její újma zcela nepochybně vykazuje znaky těžké újmy na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, neboť se jedná o delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví. Co do subjektivní stránky jednání obžalovaného Romana Š. stran způsobení této těžké újmy poškozené Evě H. svědčí provedené důkazy a z nich vyplývající okolnosti jejího přeapadení jednoznačně pro závěr, že jednal v tzv. nepřímém úmyslu, kdy jeho primárním cílem sice bylo zmocnit se cenností, které měla na sobě a které mohl zpeněžit, nicméně současně nepochybně věděl, že jím zvolený způsob útoku na ní jí musel traumatizovat a mohl jí způsobit závažnou duševní posttraumatickou poruchu, a pokud přesto jednal tak, jak jednal, musel být s tímto následkem srozuměn. Není totiž možné, aby neregistroval, že šlo o velice starou ženu, fakticky bezmocnou vůči němu a jeho spolupachateli, a aby nevnímal bezprostřední dopad svého jednání na její psychiku (tj. aby si nevšiml, že pláče, volá a prosí o pomoc a je psychicky zlomená). Motivem jeho jednání byl nepochybně majetkový prospěch a ve snaze dosáhnout ho se uchýlil k jejímu zastrašení ústíím až do otevřené agrese vůči ní. Dopad svého jednání na ní přitom nepochybně vnímal, ale stejně jako v ostatních případech přeapadení starších žen figurujících v této trestní věci ho nechával chladným. Jednal zjevně bez zájmu o city napadených. Jeho jednání – a stejně tak jednání obžalovaného Dušana H. – tak vyvolalo velké trauma nejen u poškozené Evy H., ale i u několika dalších přeapadených starších žen.

K loupežnému přeapadení poškozeného **Jindřicha M.** dne 5. září 2014 pod bodem A. I. 2. výroku o vině tohoto rozsudku:

Poškozený devadesátiletý Jindřich M. byl stejně jako Eva H. přeapaden ve vchodu do domu, v němž bydlel, dvěma muži. Inkriminovaného dne – tedy 9. září 2014 – se po nákupu zastavil v xxx a tam si k němu přisedli dva muži, patrně cizí národnosti. Po jeho odchodu z restaurace ho následovali, ale nebyli to oni kdo ho krátce na to v místě jeho bydliště přeapadl a obral ho o peněženku s menší hotovostí. Na místě činu byly zajištěny jejich stopy DNA, ale v takové kvalitě, že fakticky nemohly být podrobeny genetickému zkoumání. K jejich identifikaci tak mohl vést pouze jeho popis jejich podoby a jejich znovupoznání z jeho strany v rámci provedené rekognici. Zatímco podoba jednoho z nich mu neutkvěla v paměti, podobu druhého z nich si zapamatoval a podrobně ho popsal jak ve své výpovědi tak bezprostředně před rekognicí. Jeho popis plně odpovídal podobě obžalovaného Dušana H., a pokud se od skutečnosti v něčem odchýlil, tak v odhadu jeho věku. Uvedl totiž, že mohl mít kolem dvaceti let věku, zatímco obžalovaný Dušan H. byl v inkriminované době dvakrát starší. Tato skutečnost však nemusela nutně vylučovat obžalovaného Dušana H. jako pachatele jeho přeapadení. Jeho mýlka v odhadu věku pachatele totiž byla – a doposud je – dobře odůvodnitelná jeho vlastním vysokým věkem. Mohl totiž i osoby v poměrně vysokém věku vnímat jako velice mladé, protože byly výrazně mladší než on sám. To platilo i o

obžalovaném Dušanu H., jenž byl v inkriminované době o padesát let mladší než on. Při rekognici ho přitom jednoznačně označil za jednoho z aktérů svého přepadení, aniž by cokoliv zpochybnilo vypovídací hodnotu tohoto výsledku provedené rekognice. Z pořízeného protokolu je totiž patrné, že ho poznal bezpečně podle vzhledu, který si zapamatoval a opakovaně před rekognicí popsal. Po jeho označení při rekognici navíc požádal o to, aby promluvil, a ujistil se i tímto způsobem, že jde o něj. Poznal ho tedy i podle hlasu, byť mu připadalo, že promluvil poněkud hlubším hlasem než při útoku na něj. Městský soud v Praze tedy shledal výsledky provedené rekognice zcela jednoznačnými a právě o ně ve spojení se skutečnostmi vyplývajícími ze svědectví poškozeného Jindřicha M. opřel závěr o tom, že pachatelem dané loupeže byl obžalovaný Dušan H.

K oloupení poškozené **Evy K.** dne 7. září 2014 pod bodem A. I. 3. výroku o vině tohoto rozsudku:

Také v tomto případě poškozená osoba – konkrétně Eva K. – označila za muže, který jí přepadl, obžalovaného Dušana H. Útočnicka v něm poznala podle rysů a výrazu obličeje. Ty popsala již ve výpovědi předcházející provedení rekognice a bezprostředně před jejím provedením a v zásadě vystihovaly jeho podobu. To podpořilo vypovídací hodnotu daného výsledku provedené rekognice s ní. Na druhé straně jí snižovalo to, že během ní dala najevo, že si není svou volbou úplně jistá, když uvedla, že v obžalovaném Dušanu H. poznává pachatele svého přepadení jen z 20%. Ve své výpovědi to přičetla nenadálosti jeho útoku a jeho agresivitě, projevené v jejím chycení pod krkem a stržením na zem. To, co v něm za této situace umožnilo bezpečně ztotožnit pachatele jejího přepadení, byly údaje o telekomunikačním provozu jeho mobilního telefonu. Podle výpisu z jeho telekomunikačního provozu byl totiž zachycen 17 minut před činem přibližně 1,3 km od místa činu a poté na místě činu. To v daném kontextu jistě nebylo možné přičíst náhodě, a to tím spíše ne, že útok na poškozenou vykazoval rysy stejného modu operandy jako v ostatních posuzovaných případech přepadení starších žen, jichž se dopustil. Zjevně si totiž – zpravidla spolu s obžalovaným Romanem Š. – vybíral k útoku ženy, které se jen obtížně dokázaly bránit, a snažil se jim neočekávaně z krku strhnout zlaté řetízky. V daném případě svůj útok doprovodil použitím násilí, jehož razance vyvolala u poškozené trauma, z něhož se velice dlouho vzpamatovávala.

K okradení poškozené **Gabriely S.** dne 8. srpna 2014 pod bodem A. II. 1. výroku o vině tohoto rozsudku:

Poškozená Gabriela S. byla přepadena v parku poblíž místa svého bydliště. Oba útočnický si poprvé všimla krátce před tím, když vycházela z obchodu, kde něco kupovala. Fakticky se nezmohla na žádný odpor, neboť jeden z útočníků jí oslovil a zastoupil jí cestu, zatímco druhý jí z krku strhl zlatý řetízek. Přestože byla v šoku, popsala podobu obou útočníků tak, že v základních rysech odpovídala skutečné podobě obžalovaných Romana Š. a Dušana H. V průběhu řízení tak učinila několikrát: poprvé krátce po činu, následně bezprostředně před rekognicemi a nakonec v hlavním líčení před soudem. Při rekognicích byla – jak je patrné z pořízených protokolů – ještě pod vlivem šoku ze svého přepadení a značně rozrušena. Jako pachatele, který jí strhnul řetízky, v tomto stavu „odhadla“ obžalovaného Romana Š., zatímco obžalovaného Dušana H. označila za toho kdo jí tehdy

oslovil a pak zůstal stát opodál. Pokud si tehdy nebyla úplně jistá, v hlavním líčení v obou obžalovaných zcela jednoznačně poznala pachatele svého přepadení. To nebylo možné přeceňovat, ale stejně tak nebyl důvod to podceňovat. Před soudem již byla klidnější, tváří v tvář obžalovaným specifikovala proč má za to, že oněmi útočníky jsou právě oni, a učinila tak ve shodě s tím, co na to konto uvedla v předchozích stadiích řízení. Nadto, výsledky jejího znovuzpoznání obžalovaných byly plně ve shodě s tím, co vyplynulo z opatřených výpisů z telekomunikačního provozu jejich mobilních telefonů. Mobilní telefon obžalovaného Dušana H. se v době před činem, v době činu a v době po činu pohyboval na trase mezi Prahou xxx, Prahou xxx a Prahou xxx, v době činu byl v místě činu xxx a v podvečer po činu pak byl spolu s mobilním telefonem obžalovaného Romana Š., jenž byl před tím neaktivní, zachycen nejdříve na Praze xxx a potom na Praze xxx nedaleko výkupny zlata. V ní byla zajištěna smlouva o odkupu zlomkového zlata přiřaditelná k tomuto případu, která zněla na obžalovaného Romana Š. Ten se v tomto případě – stejně jako v ostatních případech figurujících v této trestní věci – stylizoval do role jakéhosi obchodníka se zlatem a jeho přeprave pro blíže nespecifikovanou skupinu osob závislých na drogách. Obžalovaný Dušan H. se pak vydával za osobu ho jen náhodou doprovázející při zpeněžení různých zlatých cenností ve výkupnách zlata. Nic z toho však nemohlo obstát v konfrontaci s tím, že prokazatelně existovala časová vazba mezi odcizováním daných cenností přepadeným starším ženám s využitím stejného modu operandy a jejich zpeněžením obžalovanými v oněch výkupnách zlata v centru Prahy.

K okradení poškozené **Ludmily H.** dne 28. září 2014 pod bodem A. II. 2. výroku o vině tohoto rozsudku:

Také východiskem pro přímou identifikaci pachatelů, kteří přepadli a okradli poškozenou Ludmilu H., byly výsledky provedených rekognic. Při nich poškozená označila podle vzhledu za jednoho z pachatelů obžalovaného Romana Š., ale současně s ním i jednoho figuranta (uvedla, jak je zaznamenáno v pořizovaném protokolu, že ho poznává, ale zároveň doplnila, že by to mohl být i jeden z figurantů). Obžalovaného Dušana H. pak poznala – byť ne jistě – podle hlasu, když podle vzhledu si ho s posuzovaným případem nespojila. Stejně se vyjádřila v hlavním líčení, a to s tím, že jeho vzhledu nevěnovala ve chvíli svého přepadení velkou pozornost. Oproti tomu obžalovaného Romana Š. v jednacím síni označila jednoznačně za toho útočníka, který jí z krku strhnul zlatý řetízek, přičemž ve shodě s tím co uvedla před rekognicí v přípravném řízení specifikovala jeho rysy, které jí vedly k jeho znovuzpoznání. To posílilo vypovídací hodnotu jak výsledků provedených rekognic tak i toho co uvedla na adresu znovuzpoznání obžalovaných v hlavním líčení. Celkově vzato nicméně nevyzněla její identifikace pachatelů jejího přepadení úplně jistě. Bezpečné ztotožnění těchto pachatelů v obžalovaných za této situace umožnila kombinace výsledků provedených rekognic, vyjádření poškozené na jejich adresu v jejich výpovědích a opatřených údajů o telekomunikačním provozu jejich mobilních telefonů. Podle výpisů z jejich telekomunikačního provozu se totiž v době činu a v době mu bezprostředně předcházející a bezprostředně po něm následující nacházely v místě činu a v jeho bezprostředním okolí. Poškozená Ludmila H. navíc během provedené rekognice jednoznačně identifikovala v zlatém řetízku vyfotografovaném při jeho odkupu od obžalovaného Romana Š. ve výkupně zlata jí odcizený řetízek. Tento zlatý řetízek od něj byl odkoupen v bezprostřední časové návaznosti

na její přepadení v prodejně xxx na xxx v Praze, kde byly v inkriminované době lokalizovány mobilní telefony obou obžalovaných.

K případu okradení poškozené **Jindry F.** dne 29. září 2014 pod bodem A. II. 3. výroku o vině tohoto rozsudku:

K přepadení poškozené Jindry F. došlo o den později než k přepadení poškozené Ludmily H. a způsob, jakým se tak stalo, byl nápadně podobný. V obou případech si dva pachatelé vybrali starší fakticky bezbranné ženy, na veřejném prostranství k nim přistoupili a jeden z nich jim strnul z krku zlatý řetízek, načež oba utekli dříve než se napadené stačily vzpamatovat a krátce na to zpeněžili odcizené cennosti ve výkupnách zlata v centru Prahy kam se přemístili. S poškozenou Jindrou F. byl bezprostředně po jejím přepadení vytvořen identikit toho z pachatelů, který jí strhl z krku zlatý řetízek, a ten zachycoval všechny základní rysy podoby obličeje a hlavy obžalovaného Dušana H. Právě to zásadně přispělo k jeho ztotožnění a následnému zadržení. Při rekognicích pak v něm poškozená zcela bezpečně rovněž poznala toho z pachatelů, s nímž byla při strhávání řetízku v přímém kontaktu, zatímco obžalovaného Romana Š. nepoznala. To, co umožnilo spojit s danou krádeží i tohoto obžalovaného – tedy Romana Š. – byly údaje o telekomunikačním provozu na jeho mobilním telefonu. Podle výpisů z telekomunikačního provozu byly totiž mobilní telefony obou obžalovaných zachyceny přibližně hodinu před činem v xxx, přibližně 800 m od místa činu, v následující době se pak nadále pohybovaly v tomto prostoru a tři hodiny po činu byly lokalizovány na xxx v Praze, nedaleko od místa, kde tehdy obžalovaný Roman Š. podle zajištěné kupní smlouvy odprodal zlomkové zlato.

K okradení poškozené **Jaroslavy S.** dne 30. srpna 2014 pod bodem A. II. 4. výroku o vině tohoto rozsudku:

Také s poškozenou Jaroslavou S. byl bezprostředně po jejím přepadení a okradení vytvořen identikit jednoho z pachatelů jejího přepadení. Stejně jako poškozená Jindra F. i ona si v paměti uchovala podobu toho z dvou útočníků, který jí z krku strhnul zlatý náhrdelník, a toho podrobně popsala. Dobře přitom vystihla podobu obžalovaného Romana Š. Jemu byl také nápadně podobný s ní vytvořený identikit, který vedl v následujícím období k jeho ztotožnění a zadržení. Jako pachatele svého svého přepadení ho pak identifikovala podle vzhledu i hlasového projevu rovněž při následně provedené rekognici. Při ní poznala pouze jeho a slovně to doprovodila konstatováním, že si je jistá na 75%. Učinila tak s tím, že se nechce unáhlit. O tom, že jde o něj, se pak ujistila, když na její výzvu promluvil. S naprostou jistotou a zcela jednoznačně ho následně poznala v hlavním líčení před soudem, kdy ve shodě s tím co uvedla na adresu základních rysů podoby pachatele jejího přepadení specifikovala to co jí k jeho znovupoznání vedlo. Proti němu nadto svědčily i údaje o telekomunikačním provozu jeho mobilního telefonu. Podle nich byl jeho mobilní telefon – a mobilní telefon obžalovaného Dušana H. – zachycen 41 minut před činem na trase xxx metra v úseku xxx, v době bezprostředně předcházející činu v jeho bezprostřední blízkosti a poté nejdříve na Praze xxx a následně v centru Prahy, poblíž výkupny zlata ve xxx. V ní byla zajištěna smlouva o odkoupení zlomkového zlata od něj z téhož dne. To ve svém celku umožnilo učinit závěr, že se dopustil dané krádeže. Dáno bylo i podezření, že oním druhým útočníkem byl

obžalovaný Dušan H., avšak poškozená si jeho podobu nezapamatovala, a tak nebyl pro podíl na jejím přepadení ani postaven před soud.

K okradení poškozené **Bronislavy H.** dne 2. října 2014 pod bodem A. II. 5. výroku o vině tohoto rozsudku:

Poškozená Bronislava H. si byla v hlavním líčení před soudem jista tím, že pachatelem jejího přepadení byl obžalovaný Roman Š., stejně jako poškozená Jaroslava S. Zásadní přitom bylo, že jmenovaný byl na místě činu v době činu lokalizován též údaji o telekomunikačním provozu. Význam této skutečnosti umocnilo to, že v přípravném řízení během provedené rekognice si poškozená Bronislava H. nebyla jeho znovupoznáním jista tak jako u hlavního líčení. Při provedené rekognici ho sice označila za pachatele svého přepadení, ale vedle něj označila i jednoho figuranta, a to s tím, že „neví“. S ohledem na tento nejednoznačný výsledek provedené rekognice by jeho jednoznačné znovupoznání z její strany v hlavním líčení nepostačovalo pro závěr o jeho vině. Podstatné však bylo, že podle výpisů z telekomunikačního provozu se jeho mobilní telefon v době spáchání dané krádeže pohyboval na místě činu. Před činem a po činu pak byl zachycen na stejných místech jako mobilní telefon obžalovaného Dušana H. V bezprostřední blízkosti místa činu, v ulici xxx v Praze xxx, byly lokalizovány oba tyto telefony již v dopoledních hodinách dne 2. října 2014, konkrétně v 11:08 hodin. Téměř hodinu po dané krádeži – v 19.42 hodin – pak byly oba zaznamenány v centru Prahy u výkupny zlata v Praze xxx. Kontrolou výkupen zlata se zaměřením na zajištění kupních smluv na jméno prodejce obžalovaného Romana Š. bylo zjištěno, že dne 2. října 2014 prodal v této výkupně zlata celkem 8,03 g zlomků zlata za cenu 3.814,- Kč. Tento prodej byl zaznamenán bezpečnostní kamerou umístěnou v dané výkupně. Na zajištěném kamerovém záznamu je zachyceno jak v 19.51 hodin přicházejí obžalovaní Roman Š. a Dušan H. a společně prodávají úlomky zlata. První přichází obžalovaný Dušan H., který předkládá zlato, a poté předkládá občanský průkaz obžalovaného Romana Š. Po sepsání smlouvy si tento doklad bere zpět obžalovaný Roman Š. Tehdy uzavřená jím podepsaná smlouva byla následně zajištěna a doplnila uvedenou škálu důkazů proti němu.

Vycházejí z uvedených důkazů, dospěl Městský soud v Praze opětovně k závěru, že v případech loupežných přepadení a okradení Evy H., Jindřicha M., Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. se obžalovaní Roman Š. a Dušan H. – ať už oba společně nebo jeden z nich – dopustili stíhané trestné činnosti v uvedeném rozsahu. Škoda jimi způsobená přitom byla dána hodnotou jimi odcizených věcí. Tu vyčíslil znalecký posudek z oboru ekonomiky odvětví ceny a odhady drahých kovů a kamenů. Ze závěrů tohoto posudku a z ostatních výše uvedených důkazů pak vyplynulo, že obžalovaný Roman Š. se na způsobení dané škody podílel co do částky 100.075,- Kč, zatímco obžalovaný Dušan H. co do částky 41.049,- Kč. Poškozené Evě H. přepadené s použitím násilí způsobil obžalovaný Roman Š. škodu ve výši 22.839,- Kč a poškozeným Gabriele S., Ludmile H., Jindře F., Jaroslavě S. a Bronislavě H. škodu v celkové výši 77.236,- Kč. Na způsobení škody poškozeným Gabriele S., Ludmile H. a Jindře F. se spolu s ním podílel obžalovaný Dušan H. a škoda jim způsobená dosáhla výše 35.284 Kč. Kromě toho obžalovaný Dušan H. násilím odcizil poškozeným Jindřichu M. a Evě K. cennosti a finanční prostředky v celkové hodnotě 5.765,- Kč.

Na základě takto zhodnocených důkazů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že je na místě **kvalifikovat** jednání obžalovaného Romana Š. jako zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d), odst. 3 trestního zákoníku a jednání obžalovaného Dušana H. jako pokračující zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a d) trestního zákoníku. Obžalovaný Roman Š. totiž užil proti poškozené Evě H. násilí v úmyslu zmocnit se jejích zlatých šperků, což se mu také podařilo, a poškozené Evě H. přitom způsobil těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Vedle toho se zmocnil dalších cenností, které měly na sobě poškozené Gabriela S., Ludmila H., Jindra F., Jaroslava S. a Bronislava H., přičemž škoda jim způsobená přesáhla částku 50.000,- Kč, takže se jednalo o větší škodu ve smyslu § 138 odst. 1 trestního zákoníku. S požitím násilí se zmocnil cenností a finančních prostředků dvou poškozených – a to poškozených Jindřicha M. a Evy K. – též obžalovaný Dušan H. Současně společně s obžalovaným Romanem Š. odcizil cennosti patřící poškozeným Gabriele S., Ludmile H. a Jindře F., a to jejich stržením z jejich krku. Jmenovaným přitom způsobil škodu převyšující 5.000,- Kč – ale nedosahující 50.000,- Kč – tedy škodu nikoliv nepatrnou. Specifickou okolností charakterizující podle § 42 písm. h) trestního zákoníku posuzované případy je to, že se obžalovaní dopustili uvedených trestných činů vůči poškozeným ve velice vysokém věku (nejstarší z nich přesáhl věk devadesáti let). Obžalovaný Roman Š. se navíc dané trestné činnosti dopustil přesto, že byl rozsudky Okresního soudu v Chomutově č.j. 6 T 328/2006-81 ze dne 5.12.2007 a Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 24 T 155/2006-231 ze dne 31.1.2007 odsouzen za spáchání dalších dvou trestných činů loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, ohrožených trestem odnětí svobody v trvání do deseti let, tedy svou povahou dalších zvlášť závažných zločinů, a za ně uložený trest odnětí svobody ve výměře sedmi let také vykonal koncem roku 2013. Oloupení poškozené Evy H. navíc v nyní posuzované trestní věci provedl způsobem, při němž musel být z výše rozvedených důvodů srozuměn s tím, že u ní může dojít k závažné psychické újmě ústící do těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši **trestů** pro obžalované Romana Š. a Dušana H. vycházel soud ze skutečností charakterizujících škodlivost a závažnost spáchaných činů a osoby obžalovaných, specificky pak z popsaných okolností případu, z možností nápravy obžalovaných a z jejich poměrů.

K osobě obžalovaného Dušana H. nebyly z místa bydliště zjištěny žádné negativní poznatky. V jeho prospěch bylo na místě zohlednit také to, že je na místě pohlížet na něj jako na osobu netrestanou. Pokud totiž byl odsouzen, tak za trestnou činnost spáchanou v poměrně hluboké minulosti, v roce 2005, měla jinou povahu než nyní stíhaná trestná činnost (šlo o výtržnictví) a jeho odsouzení bylo zahlazeno. V minulosti přitom nebyl postižen ani za přestupek. To na jedné straně. Na druhé straně soud nemohl přehlédnout to, že nyní stíhané trestné činnosti se dopustil na starých osobách, které se mohly jen velice obtížně bránit a to, jakým způsobem na ně bylo zaútočeno, je velice traumatizovalo. Zvláště poškozené Jindra F. a Gabriela S. přitom ještě v době výslechu před soudem pocítovaly značnou psychickou újmu. Navíc se obžalovaný stíhané trestné činnosti dopustil několika útoky a naplnil jí znaky skutkových podstat dvou trestných činů, z nichž jeden, trestný čin loupeže,

měl povahu zvláště závažného zločinu. Trest mu tedy byl ukládán jako trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku za oba sbíhající se trestné činy, a to v rámci trestní sazby stanovené pro čin přísněji trestný, tedy v trestní sazbě § 173 odst. 1 trestního zákoníku od dvou do deseti let. S ohledem na uvedené skutečnosti, jakož i povahu a závažnost spáchaných trestných činů a doposud řádný občanský život obžalovaného, soud považoval za postačující uložení trestu odnětí svobody ještě ve výměře v dolní polovině uvedené zákonné trestní sazby v trvání pěti let. Pro výkon tohoto trestu zařadil obžalovaného postupem podle § 56 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku do věznice s ostrahou.

V případě obžalovaného Romana Š. bylo na místě při úvaze o trestu zohlednit vedle výše uvedených skutečností charakterizujících spáchanou trestnou činnost to, že byl v minulosti desetkrát soudně trestán, převážně pro majetkovou a násilnou trestnou činnost, a uložené tresty odnětí svobody se minuly svým účinkem a neodradili ho od jejího opakování. Nyní stíhané trestné činnosti se přitom dopustil krátce po propuštění z výkonu posledního trestu odnětí svobody ve výměře sedmi let. Tento trest mu byl uložen – mimo jiné – za další dva trestné činy loupeže. Celkem přitom byl v minulosti uznán vinným již čtyřmi trestnými činy loupeže. Nyní se tedy u něj jednalo o recidivu těchto zvláště závažných zločinů, tedy o případ, na nějž pamatuje ustanovení § 59 odst. 1 trestního zákoníku mimořádným zvýšením trestu odnětí svobody. Tento trest bylo na místě podle tohoto ustanovení uložit v horní polovině trestní sazby odnětí svobody stanovené v § 173 odst. 2 trestního zákoníku, po zvýšení její horní hranice o polovinu. Vzhledem k tomu, že trestní sazba ustanovení § 173 odst. 2 trestního zákoníku má rozpětí od pěti do dvanácti let odnětí svobody, ona horní polovina této sazby zvýšené způsobem stanoveným v § 59 odst. 1 trestního zákoníku činila deset let a šest měsíců až šestnáct let. Trest odnětí svobody přitom byl obžalovanému Romanu Š. uložen v trvání dvanácti let. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen postupem podle § 56 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou.

Oběma obžalovaným soud nyní uložil tresty odnětí svobody ve vyšších výměrách než v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci, avšak současně upustil od uložení trestů vyhoštění z území České republiky, které jim původně uložil. Shledal totiž, že uložení těchto trestů brání to, že oba obžalovaní mají na území České republiky nezletilé děti a není důvod omezovat jejich styk s nimi.

K trestnímu řízení se řádně a včas připojily se svými nároky na **náhradu škody** poškození Eva H., Eva K., Tatjana Š., D. K., Helena H., Gabriela S., Anna V., Hana M., Alena Ch., Růžena V., Anna V., Ludmila H., Jindra F., Jaroslava S., Eva N., Libuše H. a Drahomíra K. a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Poškozená Eva K. požádala o náhradu škody na odcizených věcech ve výši 5.000,- Kč, poškozená Tatjana Š. o náhradu způsobené škody ve výši 8.000,- Kč, poškozená D. K. o náhradu způsobené škody ve výši 15.000,- Kč, poškozená Helena H. o náhradu způsobené škody ve výši 7.000,- Kč, poškozená Gabriela S. o náhradu způsobené škody ve výši 60.000,- Kč, poškozená Anna V. o náhradu způsobené škody ve výši 4.000,- Kč, poškozená Hana M. o náhradu způsobené škody ve výši 6.000,- Kč, poškozená Alena Ch. o náhradu způsobené škody ve výši 6.000,- Kč, poškozená Růžena V. o náhradu způsobené škody ve výši 15.858,- Kč, poškozená Anna V. o náhradu způsobené škody ve výši 7.000,- Kč, poškozená Ludmila H. o náhradu způsobené

škody ve výši 3.000,- Kč, poškozená Jindra F. o náhradu způsobené škody ve výši 10.000,- Kč, poškozená Jaroslava S. o náhradu způsobené škody ve výši 15.000,- Kč, poškozená Eva N. o náhradu způsobené škody ve výši 7.000,- Kč, poškozená Libuše H. o náhradu způsobené škody ve výši 13.000,- Kč, poškozená Drahomíra K. o náhradu způsobené škody ve výši 5.000,- Kč a poškozená Eva H. o náhradu způsobené škody ve výši 22.839,- Kč, zatímco Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky o náhradu nákladů vynaložených na léčení poškozené Evy H. ve výši 2.006,- Kč s úrokem z prodlení. Pro vyčíslení výše jim způsobené škody byly rozhodující výstupy znaleckého posudku z oboru ekonomiky odvětví ceny a odhady drahých kovů a kamenů a skutečnosti vyplývající z dokladů o provedených lékařských úkonech a o platbách za ně příslušným zařízením. Ty umožnily učinit závěr, že poškozené Evě K. vznikl nárok na náhradu škody ve výši 5.315,- Kč, poškozené Tatjaně Š. nárok na náhradu škody ve výši 13.600,- Kč, poškozené D. K. nárok na náhradu škody ve výši 13.132,- Kč, poškozené Heleně H. nárok na náhradu škody ve výši 7.600,- Kč, poškozené Gabriele S. nárok na náhradu škody ve výši 18.468,- Kč, poškozené Anně V. nárok na náhradu škody ve výši 7.200,- Kč, poškozené Haně M. nárok na náhradu škody ve výši 8.000,- Kč, poškozené Aleně Ch. nárok na náhradu škody ve výši 6.400,- Kč, poškozené Růženě V. nárok na náhradu škody ve výši 15.858,- Kč, poškozené Anně V. nárok na náhradu škody ve výši 5.840,- Kč, poškozené Ludmile H. nárok na náhradu škody ve výši 2.976,- Kč, poškozené Jindře F. nárok na náhradu škody ve výši 13.840,- Kč, poškozené Jaroslavě S. nárok na náhradu škody ve výši 21.572,- Kč, poškozené Evě N. nárok na náhradu škody ve výši 5.848,- Kč, poškozené Libuši H. nárok na náhradu škody ve výši 11.750,- Kč, poškozené Drahomíře K. nárok na náhradu škody ve výši 2.352,- Kč a poškozené Evě H. nárok na náhradu škody ve výši 22.839,- Kč a Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky nárok na náhradu škody ve výši 2.006 Kč s úrokem z prodlení. Nároky na náhradu škody vůči obžalovaným Romanu Š. a Dušanu H. však mohly být v probíhajícím trestním řízení přiznány jen v případech, v nichž byli jmenovaní uznáni vinnými stíhanými činy, tedy v případech poškozených Evy H., Jindřicha M., Evy K., Gabriely S., Ludmily H., Jindry F., Jaroslavy S. a Bronislavy H. Z nich se připojily k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody poškozené Eva H., Eva K., Gabriela S., Ludmila H., Jindra F. a Jaroslava S., stejně jako Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Žádné z nich přitom nebylo možné na náhradě škody přiznat více, než požadovaly, a pokud naopak požadovaly více, než činila doložená výše jim způsobené škody, nezbylo než je odkázat s tím, o co více požadovaly, na řízení ve věcech občanskoprávních. To vedlo soud k tomu, že v souladu s § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalované Romana Š. a Dušana H. – ať už společně a nerozdílně nebo samostatně – k povinnosti zaplatit na náhradě škody poškozené Gabriele S. částku 18.468,- Kč, poškozené Ludmile H. částku 2.976,- Kč, poškozené Jindře F. částku 10.000,- Kč, poškozené Jaroslavě S. částku 15.000,- Kč, poškozené Evě K. částku 5.000,- Kč, poškozené Evě H. částku 22.839,- Kč a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky částku 2.006,- Kč s příslušným úrokem z prodlení ode dne 24. června 2015 do zaplacení a současně poškozené Gabrielu S. a Ludmilu H. podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Postupem podle § 229 odst. 3 trestního řádu bylo na místě odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních s celým uplatněným nárokem na náhradu škody též poškozené, v jejichž případech byli obžalováni zproštění obžaloby, tedy poškozené Tatjanu Š., D. K., Helenu H., Annu V., Hanu M., Alenu Ch., Růženu V., Annu V., Evu N., Libuši H. a Drahomíru K.; s nárokem uplatněným vůči obžalovanému Dušanu H. pak též poškozenou Evu H. a Všeobecnou zdravotní pojišťovnu

České republiky. To se pravomocně stalo již rozsudkem č.j. 40 T 9/2015-1764 ze dne 16. prosince 2015

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat odvolání

k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Odvolání mohou podat státní zástupce pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 26. května 2016

JUDr. Alexander Sotolář, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Jana Urbanová